

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID



Samhälle i upplösning!

” Att samtal om fri samlevnad i relationer med fler parter än två överhuvudtaget förs på hög politisk nivå är absurt, samtidigt som det är ett självklart och oundvikligt resultat av den promiskuösa människosyn som fått fritt utrymme i politik och kulturliv.

Läs ledaren, s. 2

KRISTUS Församlingens hopp!

- **Församlingens frälsning**
Predikan av Arne Imsen, s. 4
- **Den stora hemligheten**
Artikel av Stina Fridolfsson, s. 12
- **Kristus synliggjord**
Predikan av Jan Egil Hafsaahl, s. 20



UR INNEHÅLLET**LEDARE***Samhälle i upplösning* 2**PREDIKAN***Församlingens frälsning* 4*Kristus synliggjord* 20**INTERVJU & REPORTAGE***Tältmöten & evangelisation* 22*-Tänk om Gud vill att jag ska...* 20**ARTIKLAR***Vår själavinnargärning* 7*Evangelium - en dårskap...* 9*Den stora hemligheten* 12*Vill du uppleva sann glädje?* 19*Koras söner* 24*Motsägelsefull världsekumenik* 26**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

FOTO DETTA NUMMER**Mikael Eliasson, Johanna &****Theresia Vidén, Mindogas Pagoras,****Einar Lindroos, Barbro Schröder,****Pilgrimsfolket.****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.seE-post: info@maranata.se**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2005

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Samhälle i upplösning

Latinamerikas ledande nationer samlades nyligen till konferens på Kuba med 150 delegater från tio länder närvarande, med uppdraget att analysera familjekrisen i respektive land. Ett av huvudämnena var den kris som nyliberalismen i all sin frihetssträvan åstadkommit; nämligen ett samhälle i total upplösning. Den traditionella familjebilden är på väg att försvinna och med facit i hand kunde man inte annat än att från konferensen öppet deklarerat:

"Om inget drastiskt görs för att motverka nyliberalismens destruktiva verkningar på våra nationer, kommer våra samhällen med all säkerhet att inom en snar framtid falla samman."

Konferensen handlade i huvudsak om den sönderslagna familjen och alla tillfälliga relationer som genom falska frihetsideal fått ersätta äktenskapet som norm. Även om inga givna lösningar fanns att presentera insåg man dock och erkände nödvändigheten av familjen som en bärande stomme i samhällsstrukturen samt presenterade medvetet situationen som en djup kris för hela Latinamerikas befolkning.

SVERIGE – ETT AV den destruktiva radikalfeminismens föregångsländer, befinner sig idag i ett tillstånd som för nationen saknar historiskt motstycke.

Situationen är katastrofal med tanke på hur riksdagen steg för steg genom en helt ny typ av lagstiftning, inte bara raserat och kriminaliserat de normer som under historien varit grundläggande för mänskligt samliv och för hela samhällets uppbyggnad, utan också upphöjt till norm och hela samhällets värdegrund, det som varje sunt tänkande människor genom sitt eget samvete förstår är fördärligt. På relativt kort tid har man lyckats fördärva människovärdet,

Då ett land anammar och sanktionerar homosexualiteten frigöres avgrundens mörka krafter som har som mål att torpedera de av Gud bestämda och välsignade levnadsformer...

mycket genom nitisk genuspedagogisk påverkan inom barnomsorg och skolor, så att den uppväxande generationen till stora delar saknar förmåga att skilja på höger och vänster i dessa livsavgörande frågor.

Påståendet kan tyckas drastiskt men då det gäller frågor som rör äktenskap och familjeliv har myndigheterna med hjälp av nuvarande lagstiftning lyckats infiltrera skolmiljön till förmån för tvivelaktiga och direkt samhällsfarliga rörelser såsom RFSL och RFSU, som med hjälp av offentliga medel direkt och indirekt indoktrinerar barn och ungdom med på-

stående om att all skillnad mellan man och kvinna bör uttraderas. Exempelvis går det att finna följande slogan på RFSU's hemsida i en artikel som förespråkar en total frigörelse à la queer: *"En hyllning till det moraliska förfallet."*

Då ett land anammar och sanktionerar homosexualiteten frigöres avgrundens mörka krafter som har som mål att torpedera de av Gud bestämda och väl-signade levnadsformer som i sig är helt

Det finns en tidsmässig parallell inom kristenhetens utveckling som kan ge en förklaring till varför nyliberalismens språkrör kunde husera så pass fritt...

nödvändiga för ett samhälles bestånd. Att samtal om fri samlevnad i relationer med fler parter än två överhuvudtaget förs på hög politisk nivå är absurt, samtidigt som det är ett självklart och oundvikligt resultat av den promiskuösa människosyn som fått fritt utrymme i politik och kulturliv.

Den lobbyverksamhet som började med en förment kamp för homosexuellas rättigheter, under skenet av att det skulle vara en förtryckt grupp i samhället, har idag lett till att hela samhällsstrukturen är i gungning. Steget från utövad homosexualitet mellan två parter till ett totalt ohämmat sexuellt samliv med många parter inblandade är inte långt. Den fallna människans drifter är i båda fallen desamma. Då människan överger de skyddande normer Bibeln presenterar, är vägen till ett fullt utvecklat sodomiskt samhälle nära. Guds ord inte bara kraftigt fördömer handlingarna utan varnar också allvarligt för den djupa tragik varje litet avsteg från bibelns syn på samlevnad leder till.

Att samhälleliga krafter idag lyckats slå sönder familjen som ett bärande fundament är inte överraskande utan ett resultat av en mångårig nationell avkristning. Under hela 70-talet, då mycket av den lagstiftning vi har idag låg i sin linda, var det inte många predikanter som överhuvudtaget ville ta upp de så närgångna och för många så obehagliga frågorna. Under 60-talet drog den sexuella frigörelsen fram och redan då

befann sig familjen i stöpsleven för den liberaliseringsprocess som mer offentligt tog sin början.

FLERA ÅR INNAN den första antidiskrimineringslagen trädde i kraft publicerade Arne Imsen en mycket väckande och angelägen artikel i Midnattsropet med titeln *"Prisgiven mänsklighet"*:

-Den homosexuella rörelsens krav på legalitet, kräver omvälvande ingrepp i hela lagstiftningen, som helt skamlöst ges legitimitet i trotsiga protester mot påstått förtryck och förföljelse för likaberättigande och fundamental rättvisa. Samhället måste naturligtvis agera på ett eller annat sätt inför denna alltmer militant formulerade utmaning med pretentiösa krav på att företräda hundratusentals medborgares intressen.

Utvecklingen sedan dess har accelererat med förödande hastighet. Det finns en tidsmässig parallell inom kristenhetens utveckling som kan ge en förklaring till varför nyliberalismens språkrör kunde husera så pass fritt utan att Guds ords försvarare reste sig upp på murarna till landets försvar. Från sextioalet och framåt

Gränserna till det tillstånd som dömdes städerna Sodom och Gomorra är för länge sedan forcerade i Sverige idag. Lika lite som det gick att rädda Sodom går det att rädda Sverige

kom nämligen mycket av kristenhetens intressen att handla om hur man på bästa sätt skulle anpassa verksamheterna, dels i förhållande till stat och kommun för att erhålla så mycket verksamhetsbidrag som möjligt och dels i förhållande till kyrkopolitiska ekumeniska strävanden. Resultatet blev en uddlös inomvärldslig hållning i de frågor församlingen stod som ansvarig att erkänna sig till, aktualisera och försvara.

Unga, brinnande Maranataevangelister var på 70- och 80-talen ute och spred litteratur för att varna kristenheten och andra för utvecklingen, ibland även i direkt konfrontation med fräcka företrädare för den homosexuella rörelsen, som genom upplopp och direkt förstörelse skrämd

hyresvärdar och lokala ombud från att hyra ut lokaler till Maranataförsamlingens Gudstjänster och sammankomster. Det mest förvånande då var det bristande engagemanget från kristenhetens representanter. Från dem haglade istället spydiga kommentarer över de grupper av evangelister som stod på barrikaderna: *"Ni borde väl ha annat att göra än att ta upp såna här frågor! Predika evangelium istället!"* Kommentarer som avslöjade oförstånd och blindhet.

1982 gav Arne Imsen ut boken *"Låt dig inte luras av homosexmaffian"*, där ett av kapitlen börjar så här:

-Den homosexuella rörelsen är ett alarmerande tidsfenomen med många oöverskådliga konsekvenser för alla normala mänskliga relationer. Den är ingenting mindre än ett generalangrepp mot själva urcellen i ett fungerande samhälle.

SAMHÄLLET I STORT kommer aldrig att vända om. Gränserna till det tillstånd som dömdes städerna Sodom och Gomorra till undergång, är för länge sedan forcerade i Sverige idag. Lika lite som det gick att rädda Sodom går det att rädda Sverige. För att ta Nineve som exempel så säger Bibeln att då Jona predikade för stadens invånare gjorde man bättring i säck och aska. Gud skonade staden som fortsatte att existera drygt hundra år. Då fanns inte längre någon återvändo utan staden förstördes på grund av sitt syndfulla liv.

Detsamma gäller för vår nation idag. För omkring ett sekel sedan nåddes Sverige av en genomgripande folkväckelse som bokstavligen lyfte upp nationen ur ett träsk av sprit och hopplöshet. Folket var försupet med tillgång till hembränt i var mans stuga, vilket i sin tur ledde till misär och fattigdom. Väckelsen som fick långt gående konsekvenser ända upp på riksdagsnivå, var andlig och i sig själv icke politisk. Resultatet blev dock att nationen reste sig som ett resultat av att människor hängav sig åt Guds ord.

Idag förtrampas Guds ord i Sverige. Hur ska en nation som öppet negligerar

Forts. på s. 8



Berno Vidén

Församlingens frälsning

Underordnen eder varandra i Kristi fruktan. I hustrur, underordnen eder edra män, såsom I underordnen eder Herren; ty en man är sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud, han som ock är denna sin kropps Frälsare.

Ja, såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män.

I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet.

Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrymka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig.

På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna kroppar; den som älskar sin hustru, han älskar sig själv.

Ingen har någonsin hatat sitt eget kött; i stället när och omhuldar man det, såsom Kristus gör med församlingen, eftersom vi äro lemmar av hans kropp.

»Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött.»

Den hemlighet som ligger häri är stor; jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen.

Dock gäller också om eder att var och en skall älska sin hustru såsom sig själv; men hustrun å sin sida skall visa sin man vördnad. (Ef.5:21-33)

Dvanstående bibelsammanhang ger besked på en punkt, att Jesus är församlingens *Frälsare* – el-

ler som det heter i grundtexten – han är församlingens *hälsa*. Om församlingen är sjuk, om dess tro är svag och tynande, så kan vi väl inte säga, att det är något som fattas i Jesu försoningsverk? Det måste finnas en förklaring, som ligger oss mycket närmare än så. Han är församlingens hälsa, finns det någon brist hos honom? Räcker han till församlingen i alla tider? Räcker han till för församlingen i nuet? Kan han utrusta sin församling, så att den blir i stånd att förverkliga hans planer? Hos honom finns ingen svaghet. Var han träder fram med sitt budskap, säger han: "Jag har kommit, för att I skolen hava liv och övernog." *liv* och *övernog*! När vi läser Nya Testamentet, kommer vi snart underfund med, att det handlar om ett härligt andeliv, ett underbart gudsliv, uppenbarelseliv, uppståndelseliv. Han vill resa upp sin församling ur vanmakt och försagdhet, vill lösa den ifrån föroreningar och besmittelser, så att hon kan inta den ställning, som är henne given i kraft av Jesu Kristi uppståndelse. Tror du, han kan göra det? Förvisso kan han göra det, och han kommer att göra det också.

Nu frågar man sig: Hur skall detta kunna ske? Det heter:

-Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till

sin hustru, och de tu skola varda ett kött. Den hemlighet som ligger häri är stor, jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen.

Vad är det för hemlighet? Den hemligheten att en man skall övergiva sin fader och moder och hålla sig till sin hustru.

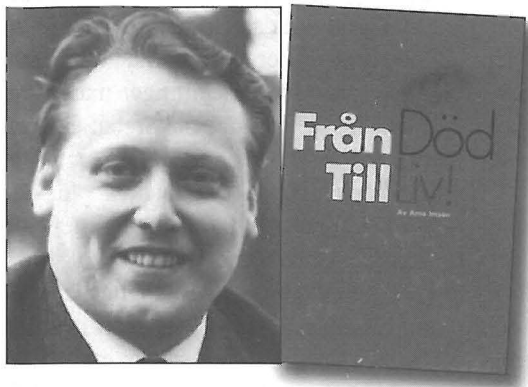
"De tu skola varda ett kött." Här ligger själva problemet. Varje människa som har läst Bibeln vet, att om man skall bli frälst, måste man väckas upp ur sömnen – men det räcker inte med att väckas. Det finns många, som blir väckta och somnar in igen. En väckelse måste åtföljas av omvändelse.

En omvändelse är inte vissa taktiska förändringar av ett yttre levnadsmönster, eller ett försök att anpassa sig i en ny miljö med nya krav och nya riktlinjer. En omvändelse är sinnets förändring, det är icke taktiska förändringar av det yttre, för att komma på god fot med Gud eller de människor som eventuellt skadats genom ens syndalivs dåliga vanor.

Vad är då en omvändelse? Jo, det är en människas svar på Guds kallande "*kom*". Hon vänder om från satans makt och till Gud. Det är icke en flykt bort från de besvärligheter syndalivet orsakat. Omvändelse är alltså sinnets förändring.

Människans sinne är gudsfiientligt och inbilskt. Hon vill gärna ta upp diskussioner om Gud, men när Gud kommer med sitt omutliga "*kom*" och visar henne omvändelsens nödvändighet, vill hon som regel visa bort Gud med kompromisser eller undanflykter. Den stolta människan

injen



Utdrag ur predikan av Arne Imsen, ur boken "Från död till liv"

tänker, att det skall lösa sig litet finare och icke så plötsligt och våldsamt och så revolutionerande. Hon vill försöka ändra sitt yttre successivt och sedan försiktigt och stillsamt smyga in i religionens värld. Men frälsning är radikal omvändelse.

Sedan förenas man med Guds rike genom dopet till Kristus. Det är ingalunda likgiltigt med dopet. Människan vill lösa detta på ett modernt sätt eller så mjukt och behagligt hon anser det passar henne själv. *Omvändelse, dop och andedop!* Det är radikal frälsning. Detta är dock alltsammans någonting, som tillhör förlossningsakten.

I förlossningsakten frälsas vi *ut ur världen*, men i det verk, som börjar med helgelsen, frälsas *världen ut ur oss*.

Behöver vi det?

Ja, sannerligen behöver vi det. Här ligger hemligheten. Det är fråga om att övergiva och hålla sig till. Vi talar om den första kärleken – den måste manifesteras i trohet. Och det är där som många gör sitt misstag, och det är där som många går under i församlingen. De kommer heta, hänförda och tända av den helige Ande, men blir efter en tids gemenskap ljumma, därför att atmosfären är ljum. Vad beror det på? Jo, det har skett någonting i trohetsförhållandet till Jesus Kristus. Världen har kommit in. Man håller visserligen fast vid bekännelsen, men världens ande har kommit in och fått dominans. Det måste till en andra väckelse, en andra födelse. "Så blev jag

då av Anden åter uppväckt."

Vad många kristna behöver vara med om, är en andra väckelse, ett andra uppvaknande, ty de har slumrat in, sjunkit ned i ljumhet, jargong och död rutin. Jag vill inte påstå, att detta omdöme gäller alla kristna, men tendensen är tydlig och kan spåras överallt. Ett andra uppvaknande, en andra väckelse, en andra omvändelse måste därför till för att reparera skadorna. Mitt budskap kan uppfattas som negativt, men det är det icke. Jag talar nämligen om frälsning ifrån, att överge alla hinder för att hålla sig till Kristus.

Församlingen måste frälsas från självförgudning, idol- och personkult. Detta tillhör världen och måste överges, om församlingens Kristustillbedjan skall bli sann och äkta.

Alla utstuderade försök att lansera en religiös "popkultur" och skaffa sig fans i väckelsens utkanter måste näpsas i tid. Ty de små rävarna växer snart upp och skövlar så småningom lustgården. Vi har fått förtroendet att tjäna i men absolut inte *på* evangelium. Församlingens enda berömmelse är korset, där all mänsklig fåfänga och stolthet placerats för tid och evighet och sannerligen inte bör tillåtas återuppträda i församlingen i religiös förklädnad utan bekämpas med det tveeggade svärdet...

Församlingen måste frälsas från den

intellektuellt upplysta människans många försök att ge sin bibelkritik "vetenskaplig" nimbus. Den måste tillbakavisas med överbevisning i Ande och kraft. Intellektualismens alla bålverk har sin yttersta förklaring i den fallna människans förmörkade förstånd och benägenhet att ständigt, i allt som gäller hennes fall, upprättelse och frälsning träta med Guds ord och i sin gränslösa dårskap söka underminera dess auktoritet. Församlingen måste befrias från den vanmakt, denna "teologiska" förnekelse fört henne in uti, och på nytt frimodigt proklamera, demonstrera och praktisera Ordet med trons avväpnande och över all mänsklig visdom höjda enfald. Förfälsningen är dödande för andelivet, som kan leva och utvecklas endast där uppenbarelsetron är verksam.

Församlingen måste frälsas från materialism. Materialismen är en upplösande och nedbrytande kraft. Den

fördärvar troslivet och gör människan otroligt dum och ointelligent. Den helige Ande åter, ger klarsyn och lär oss på rätt sätt taxera och umgås med de materiella tingen. Materialismen förslavar sina offer och gör dem till Mamons träl. Den helige Ande däremot, frigör från dessa förödmjukande ok och gör människan till segervinnare och herre.

Men var går gränsen mellan rätt bruk och missbruk? Allt som får makt över en kristen är synd och måste överges, om slutlig frälsning skall vinnas! I en väckelse, sänd av Gud, kommer alla flyttade eller uttraderade rågångar mellan Guds folk och världen att återställas och markeras med sina gamla kännemärken. Ära vare Gud!

En väckelse betyder död för *både-och-religionen* men också radikal förnyelse för *antingen-eller-religionen*. Det blir kristallklart antingen Gud eller Mamon, Kristus eller Beliar och Guds rike eller världen. Då Ordet får herraväldet och trons lydnad blivit upprättad, blir församlingen ett Guds tempel och inte ett avgudatempel.

Ordet drar upp skarpa gränser. Människor får verkligen veta, om de rör sig på trons eller otrons område.

Då materialismen smugit sig in i människans väsen, blir hon falsk och skrymtaktig, och hon inbillar sig, att girigheten är en dygd, som kvalificerar henne för framstående platser i Guds verk. Hon vill

helt enkelt med sin hörntofsreligion köpa sig ära och makt i Guds rike. Istället för att lyda Gud och låta honom få totalt herrevälde, så ger hon honom något av sina medel, något av sin tid, något av sin kraft. Men Gud frågar icke efter våra pengar i första hand. Han frågar efter vårt hjärta. "Min son, min dotter giv mig ditt hjärta." Just ifrån vårt hjärta utgår livet. Gud vill få sitt säte i vårt livs centrum, och då får han också grepp om allt det andra.

Materialismen har en snärjande filosofi, såsom varje drift har sin, och denna låter behaglig och intelligent för den oandliga människan. Materialismen ger en "tolerant" syn på nöjeslivet, en "upplyst" syn på kulturlivet, över huvud taget en ny syn på samhällsliv och -engagemang. Istället för avståndstagande till nöjeslivet blir det ett finurligt bejakande – icke oförbehållsamt, men ett halvhjärtat.

De flesta hem har numera nöjena inne i vardagsrummet. Olyckan är ju den, att det snart icke går att samla de kristna till bönemöten! Gudslivet på sparlåga, emedan nöjena tar tid och krafter i anspråk. Det går aldrig att bevaras brinnande i anden, om man skall dela sitt intresse mellan världen och Guds rike. Antingen är man världens vän och Guds fiende eller Guds vän och världens fiende. Det är icke uteslutande fråga om vad vi *äger* här utan vad vi har *begär* till. "Älsken icke världen och de ting som äro i världen."

Vad beror det på, att hemlandssångerna tonar så slött och så dött? Det måste bero på, att himlen verkar vara långt borta. Vad beror det på, att lovsången till Jesus i de kristna leden är så försagd? Det måste bero på, att Jesus förefaller vara så långt borta. Vi vet, att den helige Ande icke vill vara passiv åskådare i våra sammankomster. Den helige Ande vill ta aktiv del och fylla den enskilde, dela ut av sina gåvor och bruka dem i församlingen. Gud vare lov!

Det finns några profiler i Bibeln, som jag nu och då går till, därför att de på ett alldeles särskilt sätt personifierar budskapet. Den ene är Elia, den andre Johannes. Då de träder fram inför folket, bär hela deras yttre prägel av försakelse, men så har de också försakelsens budskap.

Alla vill vara med om *härlighetsväckelsen*. Men, kom ihåg, den föregås av *fattigdomsväckelsen*. Jesus sade: "Saliga äro de fattiga i Anden", inte de som bekände: "Jag är rik, mig fattas intet", utan

var medvetna om att de var fattiga utan honom. Men det är icke punkt där, ty det heter vidare, "ty dem hör himmelriket till". Är du fattig, då är du disponibel för Gud. Är du rik i dig själv, är du Guds kräkmedel. Då tillhör du de ljumma, med Guds dom vilande över dig. "Då du är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun." Är du fattig, är du disponibel för Gud. Halleluja!

Gud, gör vad du vill, bara vi kommer fram till sann självkänedom och upplever, att vår rikedom icke finns i våra talanger, våra gåvor, i vad vi är eller kan utan hela vår rikedom är du och du allena.

Vi har ingenting att prestera, ingenting att visa upp, annat än en levande tro, verkad genom Jesus. Är du fattig, då är du disponibel för Gud, mjuk i hjärtat och ödmjuk i sinnet. Då upplever du förkrosselsen, men icke som ett hot mot dina planer, dina visioner, utan som nåd. Är du fattig i anden, står hela himmelriket på din sida. Halleluja!

Som ung evangelist sjöng jag ofta: "Bränn bort allt i mig som ej gläder dig, två mig ren uti ditt blod. Att jag svaga ler aldrig sviker mer..."

När människan kommer till Gud, har hon som regel en meritlista med sig. En del har många erfarenheter från en mångårig vandring med Gud och visar upp det inför Gud och människor, andra har trosupplevelser, som de gärna åberopar. Tänk, att även välsignelserna kan utestänga himlens flöden. Tänk, att så många hamnar i religionens utkanter och suggs upp av hörntofsreligionens skrymtaktiga väsende. Men den som skall framåt måste förgäta det som är bakom av både ont och gott, besvikelser och lidande, nåd och tårar, uppbyggelse och svårigheter. Målet är att nå fram till uppståndelsen från de döda. Då församlingen blir avklädd all mänsklig härlighet, är hon disponibel för Gud. Här ligger problemet.

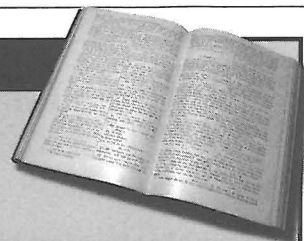
Församlingen måste tömmas på sitt mänskliga innehåll så att den kan fyllas med gudomligt liv och auktoritet.

Vi begår ofta det misstaget, att vi förväxlar kultur med andlighet. Kultur är den gamla skapelsens förädling. Människor får ett visst mått av kultur och etiketteras andliga. På sin bildning och sina naturliga talanger får många nyckelpositioner i Guds rike. Men kultur och andlighet är inte samma sak.

Att vara andlig är något helt annat. Andlighet är icke en förädling av den gamla människan. En bild kanske kan förklara vad jag menar. Vad vi kallar för kultur är våra mänskliga försök att snygga upp den gamla skapelsen och göra den tilltalande. Andlighet är den nya skapelsens livsöverflöd och kristusgestaltning. Skillnaden är oerhört stor. Det ena är sålunda upphängd frukt på något som saknar rotsystem, ungefär som när barnen varje jul med jubel pryder julgranarna i våra hem. Bildligt talat har församlingen massor av sådana lustigheter och dekorationer, men alltför få fruktbärande träd i sin lustgård. Man hänger på frukt, som andra träd – fäderna – burit, dekorerar med glitter och färggrant prål, som kan skapa en "ljus" och "lätt" stämning. Men högtidsdagarna tar slut, och döden bryter snart ner den färg och skönhet, som saknar ett fördolt men livsförmedlande rotsystem. "Allt kött är såsom gräs."

Den andliga människan accepterar inget oäkta, förljuget, konstlat, krystat, märkvärdigt och uppstylat, ty en sådan är kvalitetsmedveten, och andlighet är ett sant mänskligt liv i innerlig gemenskap med Gud. Andligheten befriar från fåfänga och narraktighet. De sannaste och ärligaste människor som finns på vår jord är de som lever ut detta Kristusliv, och de kan därför vara sig själva på ett sant sätt.

Frälsningen måste tränga sig igenom och fullständigt skapa om vårt inre liv och vår yttre existens. Människo- och självförgudningen är avgudadyrkan, intellektualismen är mördande förnufts-tro, materialismen är förödmjukande mammonstillbedjan, och nöjesmentaliteten hör hemma i världens primitiva njutningskultur. Från all denna världens fördummande och förslöande lättja måste församlingen frälsas, och överge alla sina försök att kultivera fram religiösa individer ur den under fördömlse vilande gamla skapelsen. Församlingen måste överge hednisk vidskepelse och religiös rationalism. Formalism, sakramentalism, klerikalism, uppfostrings- och kyrkoreligion måste rensas bort, ty allt detta hör världen och icke Guds rike till. Församlingen skall hålla sig till honom och börja LEVA hans segrande liv i konungslig härlighet. Gud knyter sina löften och välsignelser till dem, som inte bara hör – men också handlar. Därför: Gå ut till honom! *Han är utanför lägret*. Ta smädedräkten på dig och bli en korsbärare i hans efterföljd! ■



Vår själavinnargärning



Tage Johansson

Själavinnare, en Guds medarbetare

Själavinnande är det största och viktigaste uppdrag en människa kan ägna sig åt. När Paulus summerar ihop vad gudsfruktan är, blir slutsumman följande: "Då vi alltså veta vad det är att frukta Herren, söka vi att vinna människor..." (2 Kor 5:11) Längre fram i samma kapitel står det att vi är Kristi sändebud, anförtrödda försoningens ämbete och försoningens ord.

Att vara själavinnare är att fortplanta liv.

En sida av vår själavinnargärning består i att förmedla liv. Vårt andliga liv kan levas så att det blir ett utflöde till vår omgivning. Vi skall inte vara nöjda med att ha fått ett nytt liv i Kristus, annars tynar det bort. Guds avsikt med oss är att vara en gren, och om den bär frukt rensas den för att den skall bära mera frukt (Joh 15:1-7, 16)

När vi förbliver i honom kommer det nya livet att sätta präge på vår utstrålning, våra ord och gärningar, och att

mitt ibland ett vrångt och avogt släkte lysa som himlaljus i världen (Fil 2:15)

Det finns ingenting som så förstör och bryter ner våra möjligheter i vårt själavinnande som en dålig vandel, och det finns å andra sidan inget som så öppnar möjligheter som dess motsats. Den rättfärdiges frukt är ett livets träd, och den som är vis, han vinner hjärtan (Ords 11:30)

Kristi kärlek tvingar oss (2 Kor 5:14)

Att vinna människor för Gud, handlar inte om metoder och organisation i första hand. Hemligheten är att äga ett brinnande hjärta. Ett hjärta som älskar och känner för människorna. Utan att drivas av kärlek blir min gärning kall och död.

Gud älskade människan så högt att han utgav sin älskade son. Gud, som är kärlek, kunde inte ha handlat annorlunda. Han steg ned i människogestalt, gick omkring och gjorde väl och hjälpte alla. Det står om Jesus i Luk 8:1 att han gick omkring i landet, från stad till stad, från by till by och predikade och förkunnade evangelium om Guds rike.

Hur man blir själavinnare

Villkoret att lyckas väl är att vara en Jesu efterföljare. Jesus sa själv: "Följ mig så skall jag göra eder till människofiskare" Giv dig helt åt Gud!

I 2 Kor 8:5 står det om dem som i Makedoniens församlingar hade givit sig själva – först och främst åt Herren,

och sedan åt apostlarna, genom Guds vilja. Ge dig som ett heloffer, som ett brännoffer på Herrens altare (3 Mos 9:24). Då skall själavinnandets eld brinna i ditt hjärta. Den kände predikanten F. B. Johnsson skriver så belysande i sin bok "Brinnande hjärtan" om eldens betydelse. Det kom nämligen fram efter katastrofen med Titanic att ett ångfartyg låg i närheten av olycksplatsen, och som hade kunnat nå fram. Vid undersökningen efteråt blev befälhavaren tillfrågad av senator Smith varför han inte styrde till olycksplatsen, då telegrafmeddelandet nådde dem. Svaret blev: "Vi hade ingen eld." I fruktan för isberg, låg man stilla och hade bankat upp sina eldar och hade ingen ånga.

F. B. Johnsson tillägger: "Ingen eld – ingen kraft – ingen räddad. Må detta inte bli vår bekännelse inför Kristi domstol en dag."

Vad vi bör veta

Vi är alla kallade att vara själavinnare. Vi är vunna för att vinna andra. Är vi inte själavinnare i vår trappuppgång eller där vi rör oss i vardagen, är vi det ej heller i församlingen eller på missionsfältet.

Börja nu

Vi bör också veta att vi kan börja nu. Nuet är den möjlighet vi förfogar över. Nu är frälsningens dag. Många tillfällen går oss ur händerna därför att vi inte griper saken an i nuet. ■

Samhälle i...

Forts. från s. 3

Guds ord ha någon som helst möjlighet att bestå? Ett land, där pingstevangelisten stängs ute från ett flerårigt inarbetat skolarbete på grund av att han ärligt svarat på elevernas frågor om homosexualitet, kan inte bestå. Ett land, där studenter döms till böter för att de spridit traktater med bibelns syn på homosexualitet med syftet att väcka debatt, kan inte bestå. Ett land, där ungdomen inte får lära sig att hedra sin fader och sin moder, eftersom de inte vet vad en fader och moder är, då ingen tillåts tala om det för dem, kan inte bestå.

LOT SATT VID Sodoms port tillsammans med stadens styrande. Han hade lyckats få en plats med möjlighet att vara med och reformera samhället. Tänk vilka visioner denne rättfärdige man bar på, hur han bad och arbetade med förhoppningen att kunna förändra Sodom. Men det fanns inga politiska eller religiösa aktiviteter som kunde rädda staden eller dess invånare. Enda sättet att ta sig levande därifrån var att fly. Den som hade störst inflytande var Abraham. Han befann sig utanför, uppe på berget. Där bad han för Lot och blev honom till räddning.

På samma sätt utgör församlingen en maktfaktor i tiden. Den är en fristad för många sargade och jagade individer och den markerar tydligt avstånd

från Sodom. Ett av kristenhetens stora misstag är att den engagerat sig politiskt i tron att man genom KD eller något annat parti ska kristna samhället. Allt reformerande politiskt arbete åstadkommer möjligen krusningar på ytan. För församlingen handlar det om att proklamera frälsning för individen och uttåg ur Sodom. Tiden är kort och natten kommer då ingen längre kan verka. Slösa inte bort din tid genom religiös underhållning eller politiskt engagemang. Satsa istället på det uppdrag som blivit överlämnat till församlingen en gång för alla!

DET FINNS EN plats här i tiden som är fredad, dit varje människa erbjuds att komma. Först har Gud bestämt möte vid Golgata, där Guds sons dyra blod, renar och befriar från all synd. Sedan möts vi i församlingen dit Gud har knutit sitt namn. Även där framstrålar den gudomliga plan Gud har för hela mänskligheten. Han vill frälsning och räddning från en evig förtappelse. Då bibeln talar om Kristus och församlingen framställs bilden av en man som överger sin fader och sin moder för att förena sig med sin hustru. På samma sätt övergav Jesus sin Faders boning för att vinna en brud – församlingen.

Till man och kvinna skapade han dem. Någon större kärlek och utgivenhet än den som kommer till uttryck här kan svårigen uttryckas med ord. Gud vill genom sitt ord rädda, bevara och återspegla värden, som är långt högre än vad en människas tankar kan föreställa sig. ■

Vi sökte bland kyrkor och tempel...

Emanuel Johansson
berättar om aktiviteter
i Uppsala.

Häromkvällen besökte några av oss Uppsala, där man annonserat "kulturnatt". Man blir chockad när man ser hur långt utvecklingen gått i kristenheten. Vi sökte bland kyrkor och tempel i hela Uppsala. Det var aktiviteter både här och där. Vi försökte hitta någon plats där man kunde få tag i något enkelt evangelium; där man kunde få lyssna till frälsningens budskap, men vi lyckades inte med det.

Det är sorgligt när en hel stad är i rörelse och alla är så aktiva i sitt utbud, men vi hittade inte evangelium. Jag tycker synd om alla människor som går omkring och söker. De har förlorat hoppet, de har förlorat framtiden i Jesus Kristus. Istället är det inomvärldsliga organisationer som försöker underhålla människorna till dess att de går under. Det är fruktansvärt. Men vi måste proklamera Jesus. Vi måste proklamera evangelium som kan frälsa människor; som kan frigöra dem från religionens ok och alla band som binder människor vid jord och värld.

Tänk att få tillhöra Jesus, tänk att få vänta honom, tänk att få ha detta hopp! Det måste vi proklamera. Det får vi aldrig tappa bort!

Vi fick dela ut många traktater i Uppsala. Vi ska be till Gud att budskapet får fortsätta verka i människorna som läste dem! ■

Du har väl tidningen

MARANATA!

- Aktuell debatt
- Förkunnelse
- Bibelstudier
- Reportage
- Vittnesbörd

Utkommer 6 ggr/år

Sprides fritt

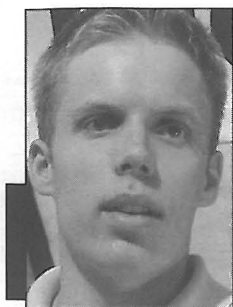
www.maranata.se

tidningen@maranata.se

08-98 56 83

Läs traktaten som spreds!

Apropå "kulturnatten" i Uppsala

Emanuel
Johansson

Evangelium

- en dårskap för världen

"Omvänd er och låt frälsa er från detta vrånga släkte." Det var pingstdagen, år 29 e.Kr. Jesu lärjungar hade blivit uppfyllda med den Helige Ande och förkunnade evangelium. Evangelium innebar total revolution i människors liv. Det handlade om omvändelse från ett liv i synd för värld och jord. Den totala uppgörelsen med det förra var en nödvändighet för en ny början tillsammans med Jesus, med ett nytt perspektiv och en ny livsriktning. Resultatet av den andesmorda förkunnelsen var att människor upplevde ett styng i sina hjärtan. För dessa handlade det om liv eller död; och frågan löd: *Vad ska vi göra för att bli frälsta?*

Omvändelsebudskapet i samband med nödvändigheten och det himmelska erbjudandet om att bli född på nytt är självklart och centralt i det evangelium Bibeln presenterar för oss. Aposteln Paulus förkunnar evangelium, talet om korset, som är en dårskap för världen, men som för den som tror är en Guds kraft till frälsning. Var finns det evangelium som är en dårskap för världen idag?

I Sverige och i Uppsala inatt möts många kulturer och traditioner. Varje kultur har präglats av sin religion. Mångfalden är fascinerande och varje tradition har något att tillföra människan. Kyrkokristendomen har genom historien varit en maktfaktor i Europa och är väl det till viss del än idag. Men framför allt har den lämnat ett oerhört kulturarv. Är de kristnas aktiva deltagande i Uppsala kulturnatt ett försök att lyfta fram det kyrkokristna kulturarvet, eller är ambitionerna kanhända att genomsyra den svenska, samtida kulturmiljön så att det kristna namnet också hörs i maktens korridorer? Är det möjligen så att länder söderut i Europa, där en stark

kyrka fortfarande präglar de moraliska, etiska och allmänpolitiska frågorna beskådas med avund? Det späckade underhållningsprogrammet kanske inte får sådana resultat, men ambitionerna finns där. Men jag måste fråga igen: Var finns det evangelium som är en dårskap för världen i detta?

Efter den första församlingens tid, skedde en katastrof – när det enkla evangeliet hamnade i skuggan av kyrkokristendomen, och förvandlades till ett religiöst, politiskt maktmedel. Det är en katastrof att det sanna evangeliet, som faktiskt stod att finna i alla bygder över hela vårt land i början av det förra århundradet, idag är bortrationaliserat

av kultur- och underhållningsinslagen genom en förvärldsligad kristenhet.

Den svenska samtidskulturen har vänt sig i uppror mot Gud och Hans ord och går inte att rädda. Bibelns evangelium passar inte in i den svenska kulturmiljön, det är alldeles för obekvämt och utmanande. Att följa Jesus innebär faktiskt även idag en total uppgörelse med sitt liv, sin livsstil och hela inriktning. Evangelium manar till omvändelse och informerar om nödvändigheten att bli född på nytt. Inför det evangelium som är en dårskap för världen faller alla mänskliga reformförsök och goda ambitioner.

Var söker du en plats? I samtidskulturens breda utbud bland kyrkor och religioner, föreningar och traditioner? Eller hos den Jesus som led och dog utanför stadsporten, utanför lägret? Den Jesus som gjorde upp med sin tids religiösa och som talade som ingen annan har talat. Även om det är svårt att finna så gäller samma evangelium idag. Dåskapens evangelium har fortfarande kraft att befria från synd. Därför uppmanar vi dig även idag: - *Omvänd dig och låt dig frälsas från detta vrånga släkte!* ■

FYRISTORG

13.00-14.00 Lördagskul

Sång, musik, teater och tävlingar. Barnkören och barndansare medverkar. Ansiktsmålning och annat kul. Alla barn välkomna!

14.20-15.00 Sjung av glädje

Andliga sånger som de äldre känner igen.

15.20-15.50 Livets Ord stråkensemble

Klassisk musik av hög klass.

15.55 Dansgrupp

16.10-16.40 Make joyful noise –

à la Stomp. En visuell och rytmisk upplevelse.

16.45 Dansgrupp

18.05 Dansgrupp

18.20-18.50 The Sandberg brothers

Med jazz eller Nåt'.

19.10-19.45 Country med Simon

19.50 Streetdance

20.15-21.00 BobK

Skivaktuella med fräsch blandrock

21.10 Dansgruppen Breeze

21.30-22.15 Counterplot

Rak rock med ett rakt budskap.

22.30-23.15 Hip-hop med Victor

Även breakdance.

23.30-00.15 Sara Nilsson med

Musik med texter som berör.

Arr: Livets Ords församling

PINGSTKYRKAN

S:t Persgatan 9

Gospelhörnans Café och Bokhandel öppet från kl. 18.00.

18.00 Möt Lars Björklund i caféet författare och präst.

20.00 Sound of Nuns

Från gregorianskt till soul och gospel. Konsert med några som fortsatte sjunga tillsammans efter åren i musikalen Sound of Music på Göta Lejon; Ulrica Beijer, Carro Bergqvist, Efva Nyström, Louise Bjurling. Arr: Pingstkyrkan Uppsala

Livets Ord och Pingstkyrkan fick tillfället att gå ut med evangelium på kulturnatten i Uppsala. Till höger är programmet, som väl talar för sig självt.

tältmöten & evangelisation

Barbro Schröder och Paulus Eliasson rapporterar från sommarens satsningar

Sommarkonferensen på Bällsta, Stockholm

"Åter till mönsterbilden..."

-När de inte fann honom, vände de tillbaka och sökte honom. (Luk 2:45)

Än en gång kommer Herren oss till mötes i denna så förvirrande tid – bara vi söker honom.

Konferensens ämne var evangelisation och mission. Hela mänskligheten måste nås av evangelium... Vi har sett något av det i konferensen i år. Det tolkades till ryska, engelska och någon gång arabiska i mötena – så att människor på sitt eget modersmål skulle få höra budskapet...

Barnmötena, två gånger varje dag, präglades av olika nationer och att tala om

Jesus med barnen är ett stort förtroende och en mycket tacksam uppgift. **Kjell Roos, Margot Nashed, Margit Daniels och Bertil Fredriksson** var några av de som medverkade i dessa möten.

Barnen förstod att man måste ha "riktiga" bröllopskläder och frågade varför ingen vågade varna mannen som inte var rätt klädd. Det är ju mission att varna de som tro sig komma in i en "egen frälsningsdräkt". Även sjuårige Simon förstod att bygga huset på klippan Kristus och att andra barn måste få höra om detta som Margit berättade om. Bertil sjöng väckelsesånger och talade om Josef som inte övergav sin Gud trots att bröderna svek honom. Det var barnmöten med väckelseatmosfär! Låt oss be för dessa blivande vittnen.

Den rysktalande gruppen

från öst gjorde ett djupt intryck med vittnesbörd och sång. Tolkar saknades inte då tre av församlingens bröder, **Hans Lindelöw, Roger Lindroos och Emanuel Johansson** talar ryska.

Från väst kom våra norska syskon som bidrog med sitt frimodiga vittnesbörd. Även en långväga hotellgäst som blivit flitig mötesbesökare var med oss och lyssnade till ordets förkunnelse.

Kjell och Majken Roos som kom till församlingen på 70-talet är ett väl fungerande evangelistpar, de var också med och berikade oss med predikan och vittnesbörd.

Broder **Henry**, som tillsammans med sin fru Margit i många år arbetat i muslimvärlden var också med; Margit i barnmöten och vittnesbörd, och broder Henry delade Guds ord med oss.

Stig Andreasson, uppskattad skribent i tidningen Maranata! talade naturligtvis om mission. Vad annars – en sådan levande missionär. En stor glädje var att få höra fru **Åse** sjunga till Jesu ära. En lång tids halsbesvär har gjort det omöjligt att sjunga, men nu flödade sången...

Våra syskon från Irak ska inte glömmas. De deltog både i möten och i det praktiska arbetet med matlagning, disk, tältvakt med mera.

Att nämna alla som deltog för att allt skulle fungera är svårt, men *tack* alla ni som reste tältet, skurade bänkar, lagade mat, städade, vaktade tältet osv. Och framför allt tack för alla förböner. Trots alla namn som nämnts hade vi huvudpersonen *Jesus* mitt ibland oss och vi tackar honom för de som blev frälsta, andedöpta och förnyade! ■



Margit berättar på sitt karaktäristiskt fängslande vis om Jesus. Barnen lyssnar andäktigt.

Tältmöten i Jönköping, Oslo och Uppsala

Liksom de två senaste gångerna, blev detta en tältmötesfylld sommar. Församlingen började förberedelserna för tältmötena i Jönköping någon vecka innan midsommar genom att resa ner dit och sätta upp affischer och dela traktater. Liksom tidigare år fick församlingen ställa upp tältet i Råslätt Centrum, mitt i ett invandrartätt bostadsområde. Det märktes att vi på två år gjort oss ganska kända i området, många visste vad som nu skulle tilldras.

Över midsommarhelgen hade vi så väckelsemöten och förkunnelse. I centrum för undervisningen var frågan om att komma till ett avgörande för Guds rikets sak. För att Gud ska få framgång, och väckelse ska bli en verklighet, måste Gud få vidröra människor till helhjärtad tjänst och överlåtelse. Eftersom många kristna besökte mötena, tillsammans med en hel del ofrälsta, blev budskapet tveeggat – dels en uppmaning till avgörelse i frälsningsfrågan, för den som inte tagit emot Jesus, men också en uppmaning till uppbrott, nya steg och en förnyad kallelse, för den som en gång mött Jesus.

Förberedelserna för tältmötena i Oslo i augusti, var speciellt spännande. Dels för att det var första gången på många många år som sådana möten arrangerades i Norge, och dels för att Gud öppnat en mycket speciell dörr. Pilgrimsfolket, som stod som arrangörer för dessa möten, fick nämligen möjlighet att låna Youngstorget, ett torg bara några stenkast från Karl Johan, Oslos stora paradgata.

Gud öppnade dörr efter

dörr, och ägaren till området ville inte ens ta ut hyra av församlingen.

Under de första veckorna i augusti var schemat fullspäckat med torgmöten längs med Karl Johan. Det ställdes upp högtalare, instrument och micar, och snart ljöd sången om en levande frälsare över Jernbantorget, framför Stortinget eller på Egerstorget. Det var många människor som kom och lyssnade på torget, tog emot en traktat och inbjudan till tältmötena.

När så tältet var på plats, var förväntan på max. Vi drog ner siddukarna på tältet, för att så många som möjligt skulle kunna lyssna – och både i och utanför tältet fick människor höra budskapet. Sången ljöd väldigt, och Jesus-koncentrationen var inte att ta miste på.

Veckan avslutades med att broder Hector från Ecuador döptes till Kristus i tältet.

Lite omtumlade efter Oslo-mötena körde vi så tältet vidare till sommarens sista instans – Uppsala. Även dit kom många människor från omgivningen för att lyssna. Dagarna efter mötena skulle det visa sig att väckelsebudskapet som predikades var nog så viktigt. Du kan läsa på s. 8-9 om de showinriktade evenemangen som kristna församlingar i Uppsala fann sig uppmuntrade att delge "kulturnatten" den 10 september.

Det behövs ett väckelse-tält, som gör det lättare för människor att komma för att höra budskapet. Men det behövs framför allt en väckelseröst, någon som talar om vad tiden är liden, och att Jesus kommer snart.

Vi predikar Kristus, och honom såsom korsfäst! För den ene en dårskap, för den andre en stötesten. Men för oss som blir frälsta, är det en Guds kraft! ■



Överst: Hector från Ecuador döps av Jan Egil Hafsahl. Mitten: Torgmöte på Jernbantorget. Nederst: Tältet uppställt på Youngstorget, mitt i Oslo city.

Den stora hemligheten



Text: Stina Fridolfsson

När Paulus skriver om äktenskapet som bild för församlingen i förhållande till Kristus, talar han om en stor hemlighet, ett gudomligt mysterium som vi i vår begränsade tillvaro i tiden och i jordisk stofthydda inte kan omfatta. Med den helige Andes hjälp, kan vi ana något. I Uppenbarelse-boken talas om hur församlingen, Kristi brud, ska nå sin fullkomning i ett himmelskt bröllop, och vilken lovsång som bryter ut i himlen inför denna stora tilldragelse!

När Gud skulle skapa människan, hölls en konferens i treenigheten. Det hade blivit afton och morgon några förunderliga dagar, medan änglaskaran med jubel beskådade allt gott Gud gjorde: ljuset bröt fram, mörkret hade ingen makt över det. Hav och jord, himlakroppar; sol och måne kom på plats. Växter och djur i hav och på land skapades. "Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott."

Den sjätte dagen skedde något mycket speciellt. Gud liksom hejdade sig litet i det rika utflödet av skapande. Ett samtal hölls i Gudomen:

-Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara lika oss. De ska råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himlen, över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som rör sig på jorden. Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. (1 Mos. 1:26-27)

I nästa kapitel följer en mera detaljerad beskrivning av storheten i denna skapelse, som var ett resultat av den gudomliga treenighetens beslut att skapa människan till sin avbild och inblåsa gudomlig livsande i hennes näsa. Mannen fick ge namn åt djuren, men den hjälp han behövde, fanns inte bland dem. Så talas om hur kvinnan skapades:

-Men åt mannen fanns ingen medhjälpare som var hans like. Då lät HERREN Gud en tung sömn falla över mannen, och när han hade somnat tog han ut ett av hans revben och fyllde dess plats med kött. Och HERREN Gud formade en kvinna av revbenet

som han tagit av mannen och förde henne fram till honom.

Människan var alltså föremål för en särskild omsorg. Mannen skapades med ett speciellt behov av hjälp. Gud sa: *"Det är inte bra för mannen att vara ensam. Jag skall göra en medhjälpare åt honom, en som är hans like."* I sitt allvisa råd var Gud väl medveten om att det behövdes ytterligare ett speciellt ingrepp i skapelsen för att den varelse han skapat till sin avbild skulle få den rätta medhjälparen. Men det var viktigt att mannen kom till insikt om att den skapelse han var satt att råda över och ge namn, inte kunde fungera som komplement i hans uppdrag på jorden.

Det vi därefter får läsa om i bibelns skildring av människans skapelse, är något som står helt i särklass. Det återkommer i Paulus undervisning om församlingen som en stor hemlighet.

Mannen skapades på så sätt att Gud av stoft från jorden danade människan och inblåste livsande i hennes näsa. Nu skulle Adam få en medhjälpare som var hans like. Av alla ståtliga djur som skapats och som Adam fick ge namn, fanns ingen som kunde fylla den första människans behov av hjälp. Han behövde någon som var hans like; ben av hans ben.

Gud lät en tung sömn falla över mannen. Detta hände innan synd och död drabbat jorden. Sömmen var ett nödvändigt tillstånd för att Gud skulle kunna ta material ur mannens kropp för att bygga en kvinna. Gud tog ut ett revben, och fyllde dess plats med kött. Allt planerades och utfördes för att forma en perfekt skapelse. Så perfekt att mannen när han

väcktes ur sömnen och Gud förde fram kvinnan till honom, började profetera:

-Denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon skall heta kvinna, ty av man har hon tagits. Därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de skall bli ett kött.

Mannen såg i andan hur generationer skulle avlösa varandra: Fäder, mödrar, söner, döttrar, man och hustru. Två som blev ett. Äktenskap, barn, generationer.

Allt skapades fullkomligt och gott.

Så kom syndafallet. Mannen och kvinnan drevs ut ur den underbara lustgård de fått att förvalta och regera över. Den nakenhet de förr inte behövde blygas över, var nu deras skam. Deras tillvaro blev törne och tistel, svett och möda. Mannens och kvinnans förhållande till varandra blev också perverterat: kvinnan i åtra, mannen i förtryck.

Men Gud gav människan löfte om en säd som skulle söndertrampa ormens huvud. Han gav dem också kläder av skinn, till skydd mot sin nakenhets skam.

Redan innan världens grund var lagd, utvalde Gud människan i Kristus Jesus; lammet som var slaktat före världens begynnelse. Lammet, som genom hela frälsningshistorien i profetisk klarhet varit offerlammet och förutsättning för liv, mitt i den fördömda världen, där människor var döda i synd och överträdelse.

Människans äktenskap var den stora hemlighet som den benådade aposteln Paulus fick predika som förebild för Kristus och församlingen. Församlingen är den brud som togs ut ur Jesu stugna sida. Hon är den nya skapelsen i Kristus Jesus. Jesu brud, som av nåd blivit uttagen till ett gudomligt uppdrag. En hjälp sådan som hövdes Människosonen. Ben av hans ben.

Den första befallning Gud gav den fullkomnade människan var:

-Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden! Lägga den under er och råd över fiskarna i havet, över fåglarna under himlen och över alla djur som rör sig på jorden!

Denna befallning har genom hela frälsningshistorien upprepats, förnyats, förädlats och intensifierats.

Gud tog ut ett folk och gav dem sin heliga lag. Mannen och kvinnan skulle smälta sammat till ett kött. Äktenskapet

var heligt; det var en förebild till det gudomliga, fullkomliga äktenskapet mellan Kristus och hans brud. Trolöshet bestraffades. Skilsmässa var ett nederlag. Jesus gav klart besked när man kom till honom med denna fråga, som säkert varit föremål för många diskussioner:

-Några fariseer kom fram till honom och ville snärja honom och sade: "Är det tillåtet att skilja sig från sin hustru av någon anledning?" Han svarade: "Har ni inte läst att Skaparen från begynnelsen gjorde dem till man och kvinna och sade: *Därför skall en man lämna sin far och mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött?* Så är de inte längre två utan ett kött. Vad Gud har fogat samman skall människan inte skilja åt." De sade till honom: "Varför har då Mose befallt att mannen skall ge hustrun ett skilsmässobrev och skicka bort henne?" Han svarade: "Därför att era hjärtan är så hårda tillät Mose er att skiljas från era hustrur, men från början var det inte så. (Matt. 19:3-8)

Från början var det inte så. Från början skapade Gud man och kvinna så att de skulle smälta samman till ett kött, och med tacksamhet till Gud ta emot de barn som Gud gav dem i familjen.

-Se, barn är en HERRENS gåva, livsfrukt en lön. Som pilar i en hjältes hand är söner man får vid unga år. Lycklig den man vars koger är fyllt med dem. De kommer inte på skam när de går till rätta med fiender i porten. (Ps. 127:3-5)

Aktenskapet och familjen har, med självklarhet som förr inte behövt diskuteras, åtnjutit lagens skydd. Men det senaste århundradet har stora förändringar skett. I samband med industrialiseringen har profitintressen tvingat ut även mödrar i förvärvslivet. Nya idéströmningar vill krossa kärnfamiljen. Socialismen och andra -ismer fördärvar familjeliv och äktenskap. Laglöshetens hemlighet verkar ha sitt ursprung just i hatet mot kärnfamiljen. Materialistiskt självförverkligande är viktigare än att föda och fostra barn, barnen överlämnas till institutioner där de uppviglas till uppror mot föräldrarna. De lär sig att följa sina drifter, använda preventivmedel eller utnyttja möjlighet till fri abort av sin livsfrukt. Det växer fram en ny människotyp; en massmänniska som helst ska vara en följsam kugge i statens maskineri.

Feministiska och homosexuella rörelser i olika tappningar är instrument i händerna på den Laglöse, som i vår tid

bereds väg att träda fram. Den laglöse, han som är lögnens fader och den onde tjuven. Jesus presenterade honom så här: "Tjuven kommer bara för att stjäla, slakta och döda." Han opererar intensivt i denna yttersta tid. Han vet att hans tid är kort i vår tidsålder som med hast går mot sin upplösning. Vi märker resultatet av hans aktiviteter i lagstiftning och livsstil.

Promiskuitet, skilsmässor. Könneutrala relationer, fri abort, ekonomiska fördelar för dem som väljer en livsstil utan äktenskap. Att man nu både i riksdag och kyrka verkar för könneutrala äktenskap, är bara pseudoaktiviteter. Vad det handlar om är en djävulsk plan att upplösa allt vad trofasta och sunda relationer heter; framför allt att fördärva den gudomliga institutionen äktenskap – och med detta även mönsterbilden som finns i församlingens förhållande till Kristus.

De föräldrar i vårt land som vill ge sina barn en gudfruktig fostran, löper numera uppenbar risk att mista vårdnaden om dem. Den luddiga agalagen, exempelvis, förbjuder föräldrar att kroppsligt bestraffa sina barn, men förbjuder även "kränkande behandling". Vad är kränkande behandling? Följa föräldrarna till evangeliska möten? Förbud att gå på diskotek? Låt mig citera ett par obekväma bibelord:

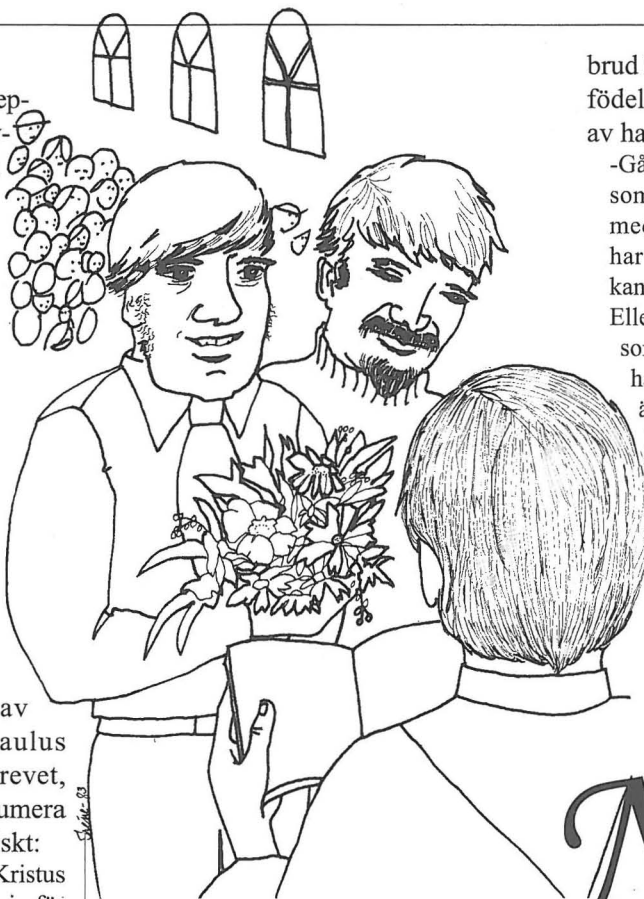
-Gud handlar med er som med söner. Och var finns väl en son som inte tuktas av sin far? Om ni inte får en sådan fostran som alla andra, då är ni oäkta barn och inte riktiga söner. Vi hade våra jordiska fäder som tuktrade oss, och vi hade respekt för dem. Skulle vi då inte så mycket mer underordna oss andarnas Fader så att vi får leva? Våra fäder tuktrade oss ju bara en kort tid efter bästa förstånd, men Gud gör det till vårt verkliga bästa, för att vi skall få del av hans helighet. För stunden tycks ingen tuktan vara till glädje utan till sorg, men för dem som fostrats genom tuktan ger den längre fram frid och rättfärdighet som frukt." (Hebr. 12:8-11)

-All skrift som är ingiven av Gud är ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, så att en gudsmänniska kan bli fullt färdig, väl skickad till allt gott verk. (2 Tim. 3:16-17)

Bibelns undervisning om hur en gudsmänniska ska fostras fram, har även den sin motbild i familjen, men familjelivet är idag så söndrat, att far och mor många gånger inte lever i sådan närhet till sina barn att de kan använda den bibliska agan. Därför har vi också dålig förståelse

av vår himmelske Faders tuktan.

Denna dystra illustration av begreppen äktenskap och familj idag, är tyvärr alltför realistisk för att kunna motsägas. När samhällsdebattören och ekonomen Carl Hamilton för ett par år sedan gav ut boken "Det infantila samhället", där han gav en kritisk beskrivning av utvecklingen i vårt land när det gäller barnen och familjesituationen, så rasade feministerna över att han ville få tillbaka "medeltida hemmafruar", och många vägrade ta in nödroppen han kanaliserar från både barn, föräldrar och fackfolk med anledning av kärnfamiljens kris.



brud han genom sitt blod vunnit. I en ny födelse, och förenad med honom; ben av hans ben:

-Gå inte som omaka par i ok med dem som inte tror. Vad har väl rättfärdighet med orättfärdighet att göra? Eller vad har ljus gemensamt med mörker? Hur kan Kristus och Beliar komma överens? Eller vad kan den som tror dela med den som inte tror? Vad kan ett Guds tempel ha för gemenskap med avgudarna? Vi är den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: *Jag skall bo hos dem och vandra med dem, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk.* Därför säger Herren: *Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.* (2 Kor 6:14-16)

Bibelns mönsterbild av äktenskapet, som Paulus lyfter fram i Efesierbrevet, församlingsbrevet, är numera skrämmande anakronistiskt:

-Ni män, älska era hustrur, så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den, för att helga den, sedan han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet. Ty han ville ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara. På samma sätt är mannen skyldig att älska sin hustru som sin egen kropp. Den som älskar sin hustru älskar sig själv. Ingen har någonsin hatat sin egen kropp, utan man ger den näring och vårdar den, så som Kristus gör med församlingen, eftersom vi är lemmar i hans kropp. *Därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött.* Denna hemlighet är stor – jag talar om Kristus och församlingen.

Lämna sin far och sin mor? Hur många föräldrar har numera inblick i hur deras tonåriga barn lever? Hålla sig till sin hustru? Den gamla äktenskapsritualen "älska i nöd och lust" kan numera hellre formuleras "älska så länge du har lust".

Ytterligare en fråga: Hur ska två kunna bli ett, som förbränt det dyrbaraste de fått av Gud genom att leva i korta sexuella förhållanden med olika människor – och även av olika kön, med ständig utmaning av HBT-grupper? (Homo-, Bi- och Transsexuella)

Parallellt med denna laglöshet och upplösning av familjebanden i samhället, möter vi i de kristna församlingarna motsvarande förfall. Vi får nog se det så att i den takt avfallet i Guds församling blir mera påtagligt, så försvinner möjligheterna att upprätthålla rättfärdiga

***Vad det handlar om
är en djävulsk plan att
upplösa allt vad trofasta
och sunda relationer
heter; framför allt att
fördärva den gudomliga
institutionen äktenskap
och med detta även
mönsterbilden som
finns i församlingens
förhållande till Kristus***

lagar i samhället. Församlingen som är uttagen och trolovad med Kristus, har nu i allt mera fräcka relationer med avgudaväsende övergivit den position hon är kallad att leva i – helgad och avskild för brudgummen Jesus Kristus.

Paulus uttryckte sin förtvivlan när han märkte att Korinterförsamlingen kommit bort från sin ursprungliga kallelse:

-Jag har trolovat er med en enda man, för att föra fram en ren jungfru inför Kristus. Men jag är rädd för att liksom ormen med sin list bedrog Eva, så skall också era sinnen fördärvas och vändas bort från den uppriktiga och rena troheten mot Kristus.

Endast i ett sant trohetsförhållande med Kristus kan vi fungera som den

När Paulus skriver om äktenskapet som bild för församlingen i förhållande till Kristus, talar han om en stor hemlighet, ett gudomligt

mysterium som vi i vår begränsade tillvaro i tiden och i jordisk stofthydda inte kan omfatta. Med den helige andes hjälp, kan vi ana något. I Uppenbarelseboken talas om hur församlingen, Kristi brud, ska nå sin fullkomning i ett himmelskt bröllop, och vilken lovsång som bryter ut i himlen inför denna stora tilldragelse:

-Halleluja! Herren vår Gud, den Allsmäktige, har blivit konung. Låt oss vara glada och jubla och ge honom äran. Ty Lammets bröllop har kommit, och hans brud har gjort sig redo. Åt henne har givits att klä sig i skinande, rent linnetyg. Linnetyget är de heligas rättfärdighet. (Upp 19:7-8)

Och så sker det förunderliga: från himlen kommer den heliga staden Jerusalem ned, färdigsmydd som en brud för sin brudgum:

-Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen, från Gud, redo som en brud, som är smydd för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: "Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo hos dem och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem. Och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga. Ty det som förr var är borta."

-Han som satt på tronen sade: "Se, jag gör allting nytt." Och han sade: "Skriv, ty dessa ord är trovärdiga och sanna." Han sade också till mig: "Det har skett. Jag är A och

O, Begynnelsen och änden. Åt den som törstar skall jag ge att dricka fritt och för intet ur källan med livets vatten. Den som segrar skall få detta i arv, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son.”

Vilket mysterium. Bruden – en stad! Än om vi inte här kan fatta vad vi ska bli, eftersom det ännu inte är uppenbart, tänker jag på vad Jesus sa till Nikodemus: vi måste födas ovanifrån för att kunna komma in i Guds rike. Han, som bor i ett ljus dit ingen kan komma som inte är en del av samma väsen, har berett oss möjlighet till evig gemenskap med honom som ska bli allt i alla.

-Mina älskade, vi är nu Guds barn, och vad vi skall bli är ännu inte uppenbart. Men vi vet att när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se honom sådan han är. Och var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren. (1 Joh. 3:2-3)

Gud skapade människan till sin avbild, till man och kvinna skapade han dem och gav dem i uppdrag att i familjeliv ge återsken av det underbara slutmål han har för sin församling. Bruden, lammets hustru, ska leva avskild och helig för sin himmelske brudgum och är kallad att lysa som himlaljus i världen.

Snart är trolovningstiden slut:

-Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord. (1 Tess:4:16-18)

Tidsandan är förförisk och ond. Många faller offer för en livsstil som fördärvar både människan och församlingen. Låt oss se på Jesus, vår himmelske brudgum som har köpt oss att vara hans avskilda och rena brud.

-Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. Tänk på honom som måste uthärda sådan fiendskap från syndare, annars tröttnar ni och tappar modet. (Hebr. 12:1-3)

-Min vän är min, och jag är hans, där han för sin hjord i bet bland liljor. När dagen blir sval och skuggorna flyr, kom då tillbaka, min älskade, lik en gasell eller en ung hjort på de kassiadoftande bergen. (HV 2:16-17)

Han kommer snart – vilken salig dag! ■

Denna dikt sändes in av ett av våra syskon i landet, och vi vill gärna delge den till våra läsare. /Red.

Jag har hört...

Jag har hört om en kärlek så djup
att den till det innersta rum stigit ner
och sin härlighet lämnat i himmelen
För oss arma, ja, än mer:
att Han antog en tjänares ringhetsdräkt,
blivit människa i allt oss lik
och inympats i fallen adamssläkt
att oss frälsa till himmelrik

Att förlossa och rädda från synd och skam
jag har hört, Han var alltid tillreds,
då föraktad Han vandrade vägen fram
likt ett lamm, som till slaktning leds
Jag har hört, att sitt liv Han för fienden gav
med en krona av törnen fäst
på sitt heliga huvud och andan uppgav
för oss vorden en Överstepräst.

Jag har sett genom tron, har sett det allt
och har följt Honom även jag
och med troshand jag vidrört min Herres gestalt
och får skönja Hans anletsdrag.
Ja, jag har sett och ser, hur Han ännu står
inför tronen i prästerlig skrud,
och mitt namn i Hans bröstsköld jag läsa får
och får höra hans förbön hos Gud.

Hur förunderligt nå mig på skickelsens väg
De förborgade bönesvar.
De gå före, de följa mig steg för steg,
och dock dväljs jag härnere kvar.
Jag har hört att det skimrar ett sällsamt ljus,
som av middag vid senaste kväll –
och det är då Han hämtar till Faderns hus
någon brudsjäl från pilgrimstjäll.

Henrik Schager

-Tänk om Gud vill att jag



Intervju: Ulla Näsholm

Margot var på tältmöte i Tantolunden. Hon hade drabbats av Guds sökarljus och förstod att hon måste bli frälst. Budskapet hon mött på Hötorget någon vecka tidigare hade drabbat henne. Visst ville hon bli frälst. Dock tvekade hon. Tänk om Gud ville att hon skulle bli missionär – kanske i Kina. Till sist fick det bli vad det ville, sista tvekan försvann och Margot blev frälst – och döpt samma kväll.

Margot Nashed kommer från Helsingfors i Finland. Föräldrarna var inte personliga kristna men gick till kyrkan vid tillfällen som hörde till: jultid, bröllop, dop och liknande. Tio år i söndagsskola gick Margot hos Frälsningsarmen, mormor var troende och såg till att Margot kom till både möten och söndagsskola. Frälsningsarmen hade också sommarkoloni för barn och där arbetade Margot tre somrar. Hon minns särskilt en arbetskamrat som var pingstvän; det hon sa gjorde sånt intryck på Margot att hon fortfarande kommer ihåg hennes vittnesbörd.

Du hade kontakt med troende människor under din barn- och ungdomstid, söndagsskolan, kolonin under somrarna, hur har det påverkat dig?

–Människor hade respekt för Gud, för Bibeln och det fanns en tro på Gud, även om man inte hade en personlig tro till frälsning. När jag som tonåring reste till England för att pröva och förbättra min engelska var det till Frälsningsarmens hem för missionärer jag kom. Där arbetade jag som au-pair i fyra månader. På söndagarna fick jag välja om jag ville gå på möte eller vara hemma och laga middag. I stort sett var jag med på möte varje söndag...

–Egentligen hade jag en slags barnatro och upplevde på nåt sätt att Gud sökte mig redan tidigt. Sedan jag tagit socionomexamen i Helsingfors kom jag till Sverige för att arbeta under sommaren; människor som kom till Sverige hade lätt att få arbete över sommaren och kunde arbeta i 100 dagar utan att behöva betala skatt.

–Jag arbetade på ett sjukhem i Stockholm, ett ganska tungt arbete. Under min första lediga dag ville jag naturligtvis se stan. Började

i centrum och vid Hötorget stod en grupp och spelade och sjöng andliga sånger och vittnade om frälsning.

–Det kändes som hemlandstoner och gick rakt in i mitt hjärta. Man inbjöd till tältmöten i Tantolunden och jag gick dit. Tältmöten, det var ovanligt och lite udda, tyckte jag nog, men tog till mig budskapet och fortsatte att besöka mötena. I sista tältmötet skulle det också bli dopförrättning.

–Människor talade med mig, men jag var tveksam mest med tanke på vad Gud kanske skulle förvänta sig av

mig – bli missionär i Kina till exempel. Till slut bestämde jag mig och gick fram och överlämnade mig åt Jesus Kristus.

–Det blev så att också jag döptes i samma möte, jag förstod att det hörde till frälsningen och ville få del av det – jag skulle ju sen tillbaka till Finland ganska snart. Frälsningsupplevelsen och förkunnelsen jag mött i församlingen gjorde att jag sökte mera av Gud. Andens dop hade jag hört om och jag ville verkligen få del av det.

–Ensam hemma sökte jag Andens dop. En värme kom



På sitt första maranatomöte, ett tältmöte i Tantolunden i Stockholm, blev Margot både frälst och döpt. Arne Imsen är förrättare.

...ska bli missionär i Kina...

över mig kändes det som och det bara bubblade inom mig och så började jag tala i tungor. Det var så omtumlande och jag kände mig så annorlunda att jag var tvungen att titta mig själv i spegeln för att se om jag verkligen såg likadan ut som förut...

-Studierna fortsatte jag och läste pedagogik och religionshistoria på universitetet. 1974 var jag med under bibelskolan i Stockholm en hel vecka. Det resulterade i att jag beslöt att avbryta mina studier för att istället arbeta i församlingen.

Vad arbetade du med på Johannelund?

-De två första veckorna diskade jag på Johannelund, sen var jag i serveringen på Gamla Bro och det var först senare som jag fick hand om prenumerationsregistret och hade ett visst ansvar för ekonomin. Vi hade en bokhandel och där stod jag ibland.

-Väldigt mycket arbete var det jämt, men alltid roligt och spännande att vara med

-Många blev frälsta, i nästan varje möte fick vi bedja med människor och det var verkligen en underbar tid. Till hotellet kom turister över sommaren och en hel del av dem blev frälsta. Det var verkligen värt allt att få vara med i detta skeende.

Det blev så att Margot flyttade in i storfamiljen på Johannelund. Förutom huvudbyggnaden, EFS' f.d. teologiska institut inrymde en hel del rum, en vacker kyrksal och några lägenheter, men det blev snart



Margot tar varje tillfälle att evangelisera. Ovan vittnar hon på ett möte på Bällsta missionscenter. Nedan är det ett torgmöte i Finland. Margot är tredje från vänster.



för lite. Det var nödvändigt med ett par paviljonger för att få plats med nyfrälsta och andra syskon som ville dela den dagliga gemenskapen. En flickpaviljong och en pojkpaviljong blev uppsatta på området.

I flickpaviljongen bodde alltså Margot, som alltid var full av upptåg och hittade på allt möjligt. Det tog lite tid innan folk insåg att Margot låg bakom en hel del av lite oplanerade saker som hände. Som att väckarklockor som ingen visste fanns ringde mitt i natten eller att katter plötsligt dök i rummen fast bara en liten springa av fönstret var öppet.

Församlingen övertog Gamla Bro f.d. allaktivitetshus mitt inne i stan och det blev ett sjudande missionscenter. Genom hotellet nåddes många människor av evangelium. En period var det särskilt många araber och arabisktalande som kom. Några blev frälsta, den första arab som döptes var i samma tältmöte där Margot blev frälst och döpt. På något sätt var det som församlingen vid det tillfället hade en speciell kallelse för muslimvärlden. Margot upplevde kallelsen på ett personligt sätt. Gud ledde på ett sätt som gjorde det möjligt och också någorlunda acceptabelt att även kvinnor kunde resa till muslimska länder.

Året var 1978, artikelförfattaren reste tillsammans med Margot och vi var i Sfax, en stad i Tunisien under ett halvt år.

Varför det blev så att du åkte just till Tunisien?

-Egentligen kommer jag inte exakt ihåg hur det började. Jag hade en längtan att evangelisera och ville gärna komma ut och på ett mer påtagligt sätt göra något för människors frälsning. Vad skulle jag göra, vart kunde man åka, det var många frågor och vi ville ju handla i samförstånd med församlingen. Det blev en del motstånd till vår tilltänkta resa till ett muslimskt land, även om vi skulle åka som turister.

-Det blev till sist så att vi kunde resa. Genom en nyfrälst tunisier hade vi fått kontakter dit vi kunde vända oss och församlingen fick genom broder Arne Imsen ett bibelord som öppnade vägen för oss och med församlingens böner och välsignelse kom vi så iväg till Tunisien – som turist på en veckas charterresa och sen hoppade vi bara av.

-På ett fantastiskt sätt fick vi uppleva hur Gud ledde oss. I smått och stort. Var skulle vi bo t.ex. De kristna vi mötte var rörande eniga om att Tunis var bästa platsen att bo på, fler kristna och mer turister osv. Vi bad till Gud, var för sig och sökte efter hans vilja, vi hade en känsla av det inte var i Tunis vi skulle bo... Så kom vi tillsammans fram till vi skulle bo i Sfax.

-Där fick vi verkligen påtagligt uppleva hur Gud ledde oss. Vi hittade en lägenhet som vi hyrde hos en respekterad familj. Mannen var koranlärare, men också lärare i en skola där tunisier studerade bl.a. franska. Franskan var mera för att lära sig skriva latinska bokstäver, prata kunde de flesta, och undervisningens tempo var inte särskilt högt.

-Genom vår hyresvärd kom vi in i skolan sedan terminen redan börjat. Allt detta var omöjligt, enligt våra vänner, och de trodde eller förstod

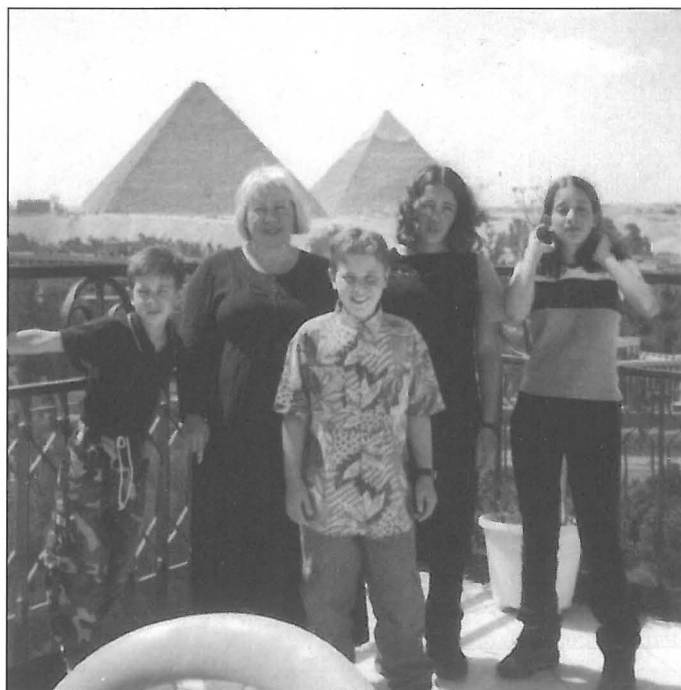
att Gud måste ha varit med oss och det blev faktiskt ett vittnesbörd för dem.

-Det var ingen som hade någon känsla av att vi tänkte missionera. Och vi var ju turister. En fördel hade vi dock, hemma i församlingen fanns flera nyfrälsta araber och vi gjorde traktater på svenska och skickade hem till dem i Sverige och de översatte och vi fick dem tillbaka på arabiska. Sparsamt delade vi ut dem, men det väckte inga större reaktioner, än mindre aggressioner... Människorna var väldigt religiösa och var mest imponerade av att vi

skäreelse var vi med om. Storfest, öronbedövande ljud som dränkte pojkarnas skrik när byskräddaren (utan bedövning) omskar de fem-åriga barnen – det var faktiskt en otäck upplevelse...

Det var en tid när Gud verkligen hade särskilda tillfällen att uppenbara sig, göra under och i vardagen visa sin omsorg. En erfarenhet som berikade, gjorde Gud stor och visade att han är trofast, att han aldrig sviker.

Margot gifte sig senare med en man från Egypten. De



Margot tillsammans med sina fyra barn på en semesterresa i Egypten för några år sedan.

verkligen trodde på Gud.

-Genom skolan kom vi i kontakt med många familjer, vi var ofta hembjudna till våra kurskamrater, det var födelsedagar, fester eller bröllop. I Sfax bodde vid den tiden inga turister och det uppfattades som en förmån om vi som utländska turister ville dela gemenskap med människorna som är oerhört gästvänliga, generösa och vill visa sitt land, presentera vänner och släktingar och låta oss vara med vid speciella tillfällen. Till och med om-

har fyra barn tillsammans, två flickor och två pojkar, i åldrarna 15 till 21 år.

Margot jobbar i en skola i centrala Stockholm och hjälper också till i församlingens pilgrimsskola där hon undervisar i engelska och franska. Under församlingens sommarkonferensvecka var hon ivrigt med i barnmötena. Hon och barnen trivdes tillsammans och hade synbarligen väldigt roligt tillsammans.

Vad är orsaken till att du är så församlingsmedveten?

-Det är Arne Imsens undervisning. Jag tänker på när vi som familj bodde i Nybro. Vi trivdes bra, hade många vänner och gemenskap i en pingstförsamling. Jag längtade till Stockholm, jag saknade förkunnelsen som fanns där.

-När jag ser tillbaka måste jag verkligen tacka Gud för hans trofasthet. Många bönesvar har jag fått och jag är så tacksam för Guds omsorg.

-När Elisabeth, min andra flicka, föddes var det tre månader för tidigt och hon låg på sjukhus och det såg inte så bra ut. En natt vaknade jag och bad på ett speciellt sätt för henne och efter en stund upplevde jag att jag kunde överlämna allt åt Gud. Fast det var svårt sa jag: Ske din vilja!

-Egentligen hade jag inget hopp om att det skulle bli bättre men jag somnade efter att ha överlämnat allt åt Gud. Nästa dag hade allt vänt. Elisabeth var märkbart bättre och var snart hemma.

-Jag är så glad och tacksam över allt vad Gud gjort – att han helade och hjälpte Elisabeth är bara ett av många bönesvar jag fått, men för mig är det ett väldigt dyrbart minne.

-Allt har ju sin tid, men vi måste vara beredda att gå vidare. Tjänster och gåvor måste komma mera i bruk, det är helt nödvändigt om vi ska kunna fungera som församling och enskilda. Vi måste leva ett rent liv för Gud, så vi kan få den vishet som behövs – det är något mycket väsentligt.

-Jag önskar att det kunde bli möjligt att helt och hållet engagera sig i församlingen, jag måste bli mer överlåtten och jag tror det är en längtan jag delar med andra syskon. Tiden är väldigt kort, det förstår vi tydligt och vi måste använda den på bästa sätt. ■

Vill du uppleva SANN GLÄDJE?

Text: Ulla Näsholm

Glädje – genuin frälsningsglädje – var finns den idag? Kan det vara så att den försvann med syndanöden – gammaldags, påtaglig och så verklig att människor ropade i ångest om frälsning, befrielse, om gemenskap med himmels Gud. När gemenskapen med Gud genom Jesus Kristus var upprättad kom frälsningsglädjen, friden och tillförsikten till hans ord och löften. En ny himmel och en ny jord, blicken lyftes från det närvarande och timliga till det kommande och eviga.

Omvändelse, en ny livsriktning, ett nytt mål, nya tankar och värderingar – ett helt nytt liv! Glädjeämnen av annan art än förr, eller rättare sagt, glädje på en annan grund. Om denna bibliska frälsning är det som jag vill tala och förmedla till var och en. Gud vill att alla människor ska bli frälsta och komma till kunskap om sanningen.

Visst finns det glädje i profana och religiösa sammanhang idag. Ofta en bullrande, högljudd glädje, lite skruvad eller skör och alltid grundad på känslor, relaterade till mig och mitt. Att jaget kan växa till och få uppmärksamhet och förmåner till och med på andra människors bekostnad.

Frid med Gud genom Jesus Kristus, syndernas förlåtelse och evigt liv genom honom är inte tillräckligt avgörande för

tacksamhet eller glädje.

Narcissismen tycks vara tidens sjukdom och tränger in i folksjelen förstör normala relationer och till sist också sig själv i sin enorma självbespegling.

Natten kommer då ingen *kan* verka säger Jesus... Nog är det mörkt, dock: ännu har ljuset från himlen kraft att skingra mörkret. Hjärtan och sinnen kan upplysas av det himmelska ljuset, tränga in och förjaga mörker och skuggor.

”Den som vill han komme och tage livets vatten fritt och för intet...”

Det ord som skapar och gör allting nytt finns fortfarande verksamt. Det budskap som tränger igenom, visar på synden men också på att Gud är den som kan befria. Från egoism, från att ha sig själv och sitt som utgångspunkt och nav, till att låta Kristus vara centrum i tillvaron.

Synd bortförklaras eller får inte nämnas, det är farligt att skuldbelägga människor... Istället för att bli nya skapelser i Kristus Jesus och få tag i den frälsning bibeln erbjuder, anvisas en väg till gemenskap baserad på sociala relationer, underhållning och förströelse, en form av terapi eller tröst som människor gärna tar emot. Bara det inte handlar om att omvända sig, födas på nytt och bli en ny skapelse är man redo att gå ganska långt.

Självförverkligande är i grunden viktiga och välsignelser är detsamma som materiella förmåner. I mycket av den frälsning som möter i evangeliska kyrkor idag finns den tanken ganska uttalad och

ivrigt omfattad av många troende.

Bibeln talar om ”en annan frälsning”, ”en annan Kristus”. Vi hör den förkunnelsen idag och ser verkningarna av den. Människor immuniseras mot bibelns frälsning, rättfärdighet och evigt liv. Vi ber om kraft och uppenbarelse så att människor kan få del av den försoning Jesus ger – till frälsning och upprättelse på ett sant sätt.

Med den inriktning som många kyrkor och församlingar har är det förklarligt att allvarligt sökande människor söker andra vägar än de som evangeliskt troende genom sitt liv och sin lära anvisar.

Allvar, vördnad för Gud och respekt för hans ord, en fast liturgi något att hålla sig till i en värld som går mot upplösning och kaos. Utomevangeliska riktningar får framgång, allt från österns mysteriereligioner till någon av katolska kyrkans olika fraktioner, där det alltid finns något som passar varje riktning och intresse.

Vad finner människor i de kristna utbud som finns i de olika församlingarna? De som söker något mer än vad tillvaron i världen kan bjuda, vart kan de vända sig för att få mättnad för sin själ, liv för sin ande och gemenskap med Gud?

Gud vare tack för hans ousägligt rika gåva – som erbjuds också idag. För den som vill ta emot, för den som är förlorad, vilsevägen och behov av Guds nåd finns det hopp om befrielse och räddning. Idag är frälsningens dag! ■

KRISTUS synliggjord!

Predikan av Jan Egil Hafsahl,
sommarkonferensen 2005



-Men om jag dröjer skall du veta hur man bör förhålla sig i Guds hus, som är den levande Gudens församling, sanningens pelare och grundval. (1 Tim 3:15)

Gud är på inget vis tidsbegränsad. Därför heter det exempelvis i Hebr. 13 att Jesus Kristus är densamme igår, idag och imorgon eller till evig tid. Det vill säga, i gudomen finns ingen tidsbegränsning eller tidsaspekt som vi har. När Mose frågade Gud vem han skulle säga hade sänt honom för att föra ut folket ur Egypten, fick han svaret: Du ska säga att "Jag Är" har sänt dig. Gud är från evighet och till evighet. Därför talas det också i Uppenbarelseboken om att han är den Gud som var, den som är och den som kommer.

Vi lever i en lineär tid och talar om forntid, nutid och framtid. Ur vår synpunkt, kan vi tala om den prehistoriske Guden; som var till innan historien.

I 1 Tim. 1:17 läser vi:

-Evigheternas konung, den oförgänglige, osynlige, ende Guden.

Evigheternas konung – vilket underbart uttryck! Den oförgänglige, osynlige, ende Guden. Vi fortsätter till sjätte kapitlet i samma brev, vers 16: "Han" – alltså evigheternas konung, den osynlige, oförgänglige, evige Guden – "som ensam är odödlig och bor i ett ljus dit ingen kan komma, och som ingen människa har sett eller kan se. Honom tillhör ära och evig makt! Amen."

Ingen har sett Gud eller kan se honom. Men nu säger bibeln att någon gång hände det sig att Gud, evigheternas konung, fattade ett beslut. Bibeln kallar det hans egen viljas beslut. Han rådgjorde inte med någon, utan i den eviga oändligheten fattade evigheternas konung ett beslut inom sig själv. Sin viljas hemlighet. Vi möter dessa uttryck i Ef. 1:9:

-Han har låtit oss få veta sin viljas hemlighet, enligt det beslut som han hade fattat i Kristus.

Vi rör oss i prehistorisk tid; inne i den evige, oändlige, osynlige guden. Denne Gud som ingen kan se, önskar synliggöra sig själv genom sonen. Allt handlar om sonen. Det finns en stegring av uppenbarelsen, då den evige, osynlige vill bli den synlige i tiden. Varför? För att Gud bestämde det så. Varför? För att han fattade detta beslut inom sig själv. Varför? För att så var Guds viljas behag. Gud, den osynlige, vill bli den synlige genom sonen!

I Psalm 33 finns ett underbart uttryck i vers 9: "Ty han sade..." Denne oförgänglige, evige konung började vid en tidpunkt att tala. Den oförgänglige Guden talade – och det vart. Han bjöd – och det stod där. På det sättet började Gud sin synliggörande. Han började tala. Vers 6: "Himlen är skapad genom HERRENS ord". I norska bibeln står det himlarna – *shemajim*; det är i plural. Alla himlarnas härskaror är gjorda genom hans ord. Ordet *skapa* används när man gör något av ingenting. Vad hade Gud? Han hade sitt eget ord, han hade detta beslut som han fattat inom sig själv att han ville synliggöra sig. En dag började Gud tala och han skapade genom sitt ord himlarna, jorden, och de ting som är på dem. *Creatio ex nihil* – skapad av ingenting.

Gud visar sin allmakt. Den evige, osynlige, evigheternas konung talar; han bjuder, och så står det där. Detta är Guds uttrycksform, ty skriften säger i Rom. 1:20

-Ända från världens skapelse ses och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk som han har skapat.

Guds viljebeslut var att han skulle synliggöras genom Sonen. Vi är inne i första steget, vi kallar det **skapelsen**. Skapelsen är på grund av sonen. I Kol. 1:16 står det:

-I honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom. Han är till före allting, och allt består genom honom.

I Honom – Sonen är idén. Han är modellen; vi är skapade i Honom. Vi är skapade genom honom, han är den som förverkligar Guds plan. Han är målet för hela skapelsen. I honom, genom honom, till honom är allting skapat. Sonen är Ordet – Gud sade och det vart, han bjöd och det stod där. Det är Sonen som uttrycks på detta underbara sätt, och det heter att allt äger bestånd genom honom.

Vi brukar tala om naturvetenskapliga lagar. Orsaken till att jorden fortfarande finns, och inte är i kollisionkurs med andra planeter är Guds upprätthållande makt genom Sonen. Det är genom honom allt äger bestånd. Han är orsaken till att det finns tyngdlag och rotationslag – allt äger bestånd genom sonen. Det är Guds skapelse.

Det andra stora steget i den osynlige Gudens synliggörande är vad vi kallar **inkarnationen**. I Hebr. 1:2 läser vi:

...han har nu i den sista tiden talat till oss genom sin Son. Honom har han insatt till att ärva allting, och genom honom har han också skapat världen.

Första steget var alltså att Gud synliggjorde sig genom skapelsen. Men så heter det vidare: "Sonen utstrålar Guds härlighet".

I 2 Kor. 4:4 finns ett uttryck:

...evangeliet om Kristi härlighet – han som är Guds avbild.

I 1 Tim. 6 läser vi om honom som bor i ett ljus dit ingen kan komma. Johannes säger i 1 Joh. 1:18 att ingen har någonsin sett Gud. Men så kommer det:

-Den enfödde, som själv är Gud och är hos Fadern, har gjort honom känd.

För att lära känna Gud, måste du lära

känna Sonen, ty han är avbilden av den osynlige Guden. Vi läser också i Joh. 14, frågan som ställs till Herren Jesus Kristus av hans egen lärjunge. Det heter i vers 8:

-Filippus sade: "Herre, låt oss få se Fadern, så räcker det för oss." Jesus svarade: "Så länge har jag varit hos er, och du har inte lärt känna mig, Filippus. Den som har sett mig har sett Fadern.

Den osynlige, evigheternas Gud har blivit synlig genom Sonen. Därför heter det i Kol. 1:15: "Han är den osynlige Gudens avbild." Gud har synliggjort sig på jorden. Han synliggjorde sig genom skapelsen, men han har också synliggjort

I Joh. 3:16 står detta uttryck än en gång:

-Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son.

I första kapitlet talas om Ordet och i tredje kapitlet om den synliggjorda kärleken. Genom skapelsen och människoblivandet synliggjordes det ingen människa kunde se.

I Rom. 8 kommer en helt ny proklamation:

-Ty dem som han i förväg har känt som sina har han också förutbestämt till att formas efter hans Sons bild, för att Sonen skulle vara den förstfödde bland många bröder.

Den enfödde sonen som var hos Gud,

*"Vi är resultatet av hans själs möda.
Vi är familj med den levande Guden. Vi
är den enfödde Sonens bröder. Han har
blivit den förstfödde ibland många brö-
der. Vi är vetekornets uppfyllelse, vi är
den levande Gudens församling."*

sig genom Sonen, som är den osynlige Gudens avbild. Därför säger Jesus till Filippus att han måste fästa blicken på sonen för att se Fadern. Han har synliggjort den osynlige Guden, halleluja!

Joh. 1:14 är en märklig vers: "Och Ordet blev kött och bodde bland oss". Detta är inkarnationen. Gud i kött. Den osynlige synliggjord. Gud har stigit ned och gjort sig synlig genom sonen. Jag undrar varför, och finner inget annat svar än att det var ett beslut som uppkom i Faderns hjärta. Så var Hans behag. Så var Hans viljas hemlighet: Ordet vart kött. Det står vidare: "...och vi såg hans härlighet". Smaka på det uttrycket! Vi såg hans härlighet. Vill du se Faderns härlighet, då måste du fästa trons blick på Jesus. Han är den osynliges avbild. "...och vi såg hans härlighet, en härlighet som den Enfödde har av Fadern, och han var full av nåd och sanning."

Det är den enfödde sonen i Gud som är det skapande vardat, Ordet som skapade världen och synliggjorde den osynlige. Men vad mer är; Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi såg hans härlighet! Och den som har sett mig, sa Jesus till Filippus, han har sett Fadern!

han synliggjorde den osynlige genom skapelsen, han blev Guds bild i tiden. Det heter att han skulle bli den förstfödde bland många bröder. Han som i sitt väsen var en bild av den osynlige, han säger att de många ska bära min bild. Det vill säga, de många ska synliggöra den osynlige Guden. Det är församlingen! Det är Guds hemlighet i Kristus, det är Kristi hemlighet, det är skaran av förstfödda söner upptecknade i himlen. Pris ske Gud!

I Hebr. 2:10 heter det:

-Ty när Gud, för vilken och genom vilken allting är till, skulle föra många söner till härlighet, måste han fullkomna honom genom lidanden, han som för dem till frälsning.

Han, den enfödde Sonen, skulle bli den förstfödde bland många bröder. Detta är uppfyllelsen av det som talas om i Joh 12:

-Under högtiden fanns det bland dem några greker som hade farit upp till Jerusalem för att tillbe. De kom nu till Filippus, som var från Betsaida i Galileen, och bad honom: "Herre, vi vill se Jesus."

Inte någonstans i Skriften möter vi tidigare en hedning som kom och ville se Jesus. Filippus förde honom till Jesus, och Jesus sa:

-Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt.

Den myckna frukten är den levande Gudens församling. Därför säger Jesus också i Joh. 20: "Jag går till min Fader". Han var Gud i Faderns sköte, men han aktade inte jämlikheten med Gud som ett byte. Här brister härlighetens alla för-dämningar: "Jag far upp till min Fader och er Fader, till min Gud och er Gud." Vi är resultatet av hans själs möda. Vi är familj med den levande Guden. Vi är den enfödde Sonens bröder. Han har blivit den förstfödde ibland många bröder. Vi är vetekornets uppfyllelse, vi är den levande Gudens församling. Kan den levande Gudens församling på ett bättre sätt synliggöra Fadern än det sonen kunde? Vi säger att det finns en utveckling eller en stegring genom skapelsen; genom inkarnationen. Kan då den levande Gudens församling på ett bättre sätt synliggöra Fadern än det sonen kunde? Det är en fullständigt felaktig frågeställning. I Gal. 3:27 står det:

-Alla ni som har blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus. Här är inte jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.

Vad är församlingen? Det är Kristus i eder! Det är hoppet om härlighet! Det som är av Kristus, det är den levande Gudens församling. Allt annat är föreningsväsende. Den levande Gudens församling är Kristus i dig! Det är Kristus synliggjord i skapelsen, det är Kristus synliggjord i inkarnationen, det är Kristus synliggjord i församlingen. Och i den utsträckning Kristus fått grepp om oss är vi den levande Gudens församling – inte annars.

Församlingen är inget hopplock. Det är inte jude eller grek; det handlar inte om kulturer, nationer, färger. Det handlar om Kristus. Denne Kristus har förklarat vem Gud är. Genom Anden synliggjorde Han sig i sonen. Och över hela jorden synliggör sig Gud i dem som bär Kristus i sitt väsen. Det är den levande Gudens församling. Den osynlige Guden synliggör sig genom sonen i Ordets skapelse. Han synliggör sig genom sonen i Ordets människoblivande. Han synliggör sig genom sonen: Kristus och församlingen. Det går inte särskilja församlingen från Kristus. För församlingen är Kristus synliggjord i varje enskild genom Anden. Paulus säger att vi måste lära oss hur vi ska förhålla oss i den levande Gudens församling, som är en bild av den osynlige. Ibland

blir den bilden rätt oklar. Vi känner igen allt annat än Kristus i bilden; det blir en parodi förvrängd till oigenkännlighet. Vi säger oss vara den levande Gudens församling, men uttrycker en helt annan bild än den vi var bestämda att synliggöra; nämligen Gud, den osynlige. Vi måste lära oss hur vi ska förhålla oss i den levande Gudens församling. Han har gjort och visat oss en farbar väg. Det finns en mönsterbild för Guds folk.

Församlingen kom till bland judarna. Den måste ha sin upprinnelse där. Jesus var jude. De tolv apostlarna var judar. De sjuttio lärjungarna var judar. Församlingen började på judisk grund bland judar. Men Jesus hade gett sina lärjungar ett klart direktiv: ni ska vara

ningen för att verka Guds verk i tiden. Vandra genom stoftet. Vi är inte placerade på höga piedestaler. Evangelium är praktiskt, det är materialiserat, synliggjort. Den osynlige Guden vill synliggöra sig i och genom sin församling!

Stefanus gick genom stoftet och blev det redskap Gud använde. Han slog in kilen i en tempelanpassad och judeanpassad uttrycksform. Han banade vägen för den gudomliga uttrycksformen. Han stod där och sade:

-Den Högste bor dock inte i hus som är byggda av människohand. Profeten säger:

Himlen är min tron, och jorden är min fotpall. Vad för ett hus kan ni bygga åt mig, säger Herren, eller vad för en plats, där jag kan vila? Har inte min hand gjort

"Vi är inte placerade på höga piedestaler. Evangelium är praktiskt, det är materialiserat, synliggjort. Den levande Guden vill synliggöra sig genom sin församling!"

mina vittnen. I Jerusalem, i Judéen, i Samarien och intill jordens ända. Han ville inte att församlingen skulle förbli en judisk rörelse. I detta evangelium om församlingen fanns sprängkraft att fortplanta sig till områden, folk, nationer och raser. Det förefaller som om den Gud använde för att bryta sig ut ur de judiska barriärerna, var Stefanus.

Många har förälskat sig i apostlarnas ord: "Själva skall vi ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst." Så fick diakonerna sköta de praktiska sysslorna. Men det förefaller som om den dagen förflyttades något av tyngdpunkten från de tolv apostlarna till dessa diakoner, som var redo att leva ut evangelium praktiskt och synligt. Evangelium är en materialisering av den andliga mönsterbilden. Finns inte denna fortplantande materialisering, då finns ingen ande alls. Ordet blir kött, och det heter om dessa som var fulla av tro och helig ande att de tjänade vid borden. Bland dem fanns Stefanus. Denne diakon – "dia" betyder *genom*, "comos" betyder *stoftet*. Vi möter alltså den som vandrar genom stoftet. Och det är den rätta håll-

allt detta? Hårdnackade är ni och oomskurna till hjärta och öron. Alltid står ni emot den helige Ande, ni som era fäder. (Apg. 7)

Så sa diakonen Stefanus. Han som vandrat mellan borden och servat sina medsyskon. Han kom med den förlösande frigörelsen för Guds församling. Det heter: "När de hörde detta blev de ursinniga och skar tänder mot Stefanus."

Så stenade de Stefanus. Vi läser i nästa kapitel: "Samma dag bröt en svår förföljelse ut mot församlingen i Jerusalem, och alla utom apostlarna skingrades ..." Jag undrar: varför blev alla utom apostlarna kringspridda?

Det fanns ett botemedel för aposteln som var litet trög när han var på taket och Gud sänkte ner krälände djur i en duk. Han fick sin specialbehandling av Gud: Slakta och ät, Simon! Aldrig i evighet, Gud, vill jag äta något orent! Han fick sin behandling, och drog iväg till Kornelii hus där han fick öppna dörren för hedningarna att komma in i församlingen.

Det heter i Skriften att alla utom apostlarna blev kringspridda över Judéens och Samariens landsbygd. Hör du ekot?

Stanna kvar i Jerusalem tills ni får kraft från höjden. Sen ska ni gå. Till Samarien, till Judéen och intill jordens ända. Det var Herrens marschorder. Och nu drog de iväg, pris ske Gud!

Gud lossade genom Stefanus krafter som skulle till för att de skulle komma iväg. Jag undrar: måste det förföljelse till? Jag bara ställer frågan. Måste det hunger till, måste det komma någon som stänger himlen för att det ska bli ordning på Guds folk? Måste det komma krafter som bryter emot allt, för att församlingen ska komma iväg? Nu heter det att de drog iväg; ända till Judéens och Samariens bergsbygder.

-De som hade skingrats på grund av den förföljelse som började med Stefanus kom ända till Fenicien, Cypern och Antiokia, och de predikade ordet endast för judar. Men bland dem fanns... (Apg. 11:19)

Halleluja! Tänk att det fanns några bland dem som hade litet större förstånd om vad Gud ville i och genom sin församling i tiden! Tacka Gud för dem, det fanns några ibland dem. Visionära människor, hänförda, gripna människor. När man kom ända till Antiokia heter det:

-Men bland dem fanns några män från Cypern och Cyrene, och när de kom till Antiokia började de tala också till grekerna och predika evangeliet om Herren Jesus. Och Herrens hand var med dem, och ett stort antal kom till tro och omvände sig till Herren.

Det är värt att säga ett halleluja för dessa män som gick en bit längre, för de förstod att Gud har planer – den osynlige Guden vill synliggöra sig i och genom sin församling. Det är inte en judisk sekt, det är den levande Gudens församling av alla folk, av alla raser, av alla släkten och tungomål.

En stor skara kom till tro. Det ryktet nådde Jerusalem, och nu skickade man Barnabas för att se hur det egentligen förhöll sig i Antiokia. Det heter att denne man var en god man. Tänk att man skickade rätt man till rätt ställe! När han såg vad Guds nåd verkat, då glädde han sig och så: håll bara fast vid det ni har fått! Fortsätt kampen! Han var en god man, full av helig ande och tro. Det står att ganska mycket folk ytterligare blev fört till Herren. Det finns en framkomlig väg för Guds församling!

Se inte i första hand på Jerusalem; se mot Antiokia! Det började där. Gud hade större visioner och planer än det vi människor har ibland. Gud måste lära oss hur vi ska förhålla oss i den levande Gudens

församling. Skapa inte ett Jerusalem i miniatur! Ta del av Guds tanke och visioner. Gud vill församling, han vill det över hela vår jord. Det är missionen.

För några år sedan läste jag i Jes. 58 om den fasta som behagar Gud:

-Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast.

När jag vittnar om det, upplever jag att det finns hälsa i missionen. Det finns läkedom i missionen. Att komma in i Guds tankar och planer är hälsobringande för hela församlingen. Det fanns

skicka så mycket han kunde till hjälp åt bröderna som bodde i Judeen. Detta gjorde de också. (Apg. 11:27-28)

Det var inte fråga om att tillsätta någon kommitté och sända en skrivelse att vi tänker på er i nöden, syskon. Församlingen har fötter; här handlade det om att gå – och det gjorde de också. Efter som var och en hade förmåga, skulle man göra något för syskonen i Judéen. Det handlade inte bara om den egna lilla gruppens väl och ve. Det finns visioner och vyer: det finns folk och nationer som behöver en handräckning. Du har väl inte

"Försök inte dra upp skiljelinjer mellan människor, färger, klasser och nationer. Här är det ett som betyder något: Kristus!"

mycket folk i Antiokia. Det heter så gripande att Barnabas begav sig åstad till Tarsus för att uppsöka Saulus. Från en blomstrande verksamhet i Antiokia åkte han till Tarsus för att söka upp en ensam människa och föra honom in i detta Guds verk i Antiokia. Om vi ska utgöra den levande Gudens församling, så måste vi ha tid för de många – det är sant. Men vi måste även ha tid för den enskilde. Se om någon blivit efter på vägen, om någon som behövs i församlingen fastnat, bildligt talat, i sitt Tarsus. Det är så lätt att fastna någonstans. När Paulus kom till Jerusalem, var det ingen som tog emot honom utom Barnabas, som presenterade honom för apostlarna och sa: detta är Paulus från Tarsus. Han gick ut och in ibland dem, sedan åkte han till Tarsus, och där satt han. Men nu kom en broder för att söka upp den människa som av någon anledning fastnat i Tarsus. Gud hade planer inte bara för Tarsus, men för hela den romerska världen. Vi får inte glömma individen i mängden. Vi måste ha omsorg om den enskilde. Gud behöver var och en!

Vi läser vidare:

-Vid den tiden kom några profeter från Jerusalem ner till Antiokia. En av dem som hette Agabus trädde fram, och genom Anden förutsade han att en svår hungersnöd skulle komma över hela världen. - Den kom också under Claudius regering. Då beslöt lärjungarna att var och en skulle

glömt att Jesus sa: Jag var i fångelse, och ni kom till mig, jag var sjuk och ni såg till mig. Jag var naken och ni klädde mig. Då ska den rättfärdige säga: när, Herre? Jesus svarar: vad ni har gjort mot en av dessa mina minsta, det har ni gjort mot mig.

Det heter vidare i Apg. 13:1: "I församlingen i Antiokia fanns det profeter och lärare..." Det vore underbart att tala om de olika tjänster och funktioner i församlingen som tillsammans synliggör Kristus. Genom profeten finns ett radikalt element och genom läraren ett konservativt element. Båda hade sin plats i församlingen i Antiokia.

I andra Konungaboken möter vi en situation då profeten Elisa började bli äldre. En dag kom hans lärjungar till honom och sa: Platsen där vi bor börjar bli för trång. Vi vill utvidga, vi vill bygga, vi vill göra något nytt! Om Elisa handlat som vi många gånger gör, skulle han omedelbart ha sagt: "Hörni, så här har vi haft det i många år. Det har fungerat hur bra som helst. Kom inte hit med nya tankar och idéer!" Vi har tagit död på kolossalt mycket ungdomlig entusiasm redan i starten genom att vi som aldrig varit profeter har dämpat och tystat ner den unga visionen. Nu sa de unga lärjungarna till profeten: Men du måste vara med oss!

Wilken underbar kombination av

ungdomlig entusiasm och ålderdomens mognad som finns i den levande Gudens församling!

Det berättas vidare om hur profetlärjungarna tillsammans med Elisa kom ned till Jordan och började med ett nybyggnadsarbete, men då hände det sig att yxskafet gick av och yxan föll i vattnet. Vid sådana tillfällen behöver man en gammal profet som varit med några år och kan kasta ut på det rätta stället så att yxjärnet åter flyter upp och man återfår skärpan. Kombinationen av ungdomlig entusiasm och ålderdomens erfarenhet kan ge skärpan tillbaka i yxjärnet. De fick uppleva att tillsammans var de den levande Gudens församling som byggde nytt rum, som utvidgade sina områden.

Åh, vad vi behöver de ungdomliga krafterna! Vi känner ibland, vi som varit med länge, att vi inte orkar lika mycket som förr. Men vi måste komma med om vi fortfarande har visionen, livet och entusiasmen i behåll. Se till att få med de äldres erfarenhet när det gäller skärpan i yxjärnet! Vi behöver varandra. Denna kombination av profet och lärare; de som kommer tillsammans och bygger den levande Gudens församling. Det finns många ungdomsrörelser som dragit iväg till ingenting. Det finns mycket i Guds församling som blivit förgubbade genom åren och inte duger till någonting. Låt oss bevara kombinationen: lärjungarnas entusiasm och Elisaskunskap och visdom. Tillsammans bygger man och bryter nytt land. Vill du vara med?

I Apg. 13 läser vi:

-I församlingen i Antiokia fanns det profeter och lärare, Barnabas, Simeon som kallades Niger, Lucius från Cyrene, Manaen, fosterbror till landsfursten Herodes, samt Saulus.

Här var exempelvis han som kallades Niger. Niger betyder svart. Jag förmodar att det har något att säga om denne broder. Han var mörk i huden. Han tjänade här tillsammans med Herodes' fosterbroder som plockats ut från ett helt annat sammanhang. Tillsammans tjänade de i den levande Gudens församling. När Paulus och Barnabas skulle avskiljas för det verk Herren kallat dem till; när man fastade och förrättade bön, så fick de lägga sina händer på dem och sända iväg dem. En mörkhyad broder fick vara med och avskilja sändebud för det vita Europa. Stick i stäv mot alla föreställningar och idéer vi har. Det är den

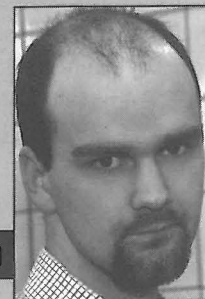
levande Gudens församling. Här är icke jude eller grek. Försök inte dra upp skiljelinjer mellan människor, färger, klasser och nationer. Här är det ett som betyder något: Kristus. Och då Kristus fått tag i Niger och gjort honom till apostel i den levande Gudens församling, då ska inte du och jag sätta oss emot detta; då tackar vi Gud för honom. Niger lade sina händer på Paulus och Barnabas och sa: dra iväg till den uppgift Gud kallat er till!

Vi behöver lära oss hur vi ska förhålla oss i den levande Gudens församling. Här är inte jude eller grek, här är inte träl eller fri, här är inte rik eller fattig, här är inte man eller kvinna. Försök inte dra in något väsensfrämmande för den levande Gudens församling. Det som betyder något, är Kristus i oss! Har Kristus fått grepp om dig, så att du passar in i den levande Gudens församling? Här är inte ung eller gammal, här är inte konservativ eller radikal. Vi behöver varandra i en underbar gemenskap som heter den levande Gudens församling.

Gud vill synliggöra sig ibland sitt folk. Den osynlige Guden vill synliggöra sig genom skapelsen; det är sant, genom inkarnationen; det är sant, men utöver hela vår jord även genom den levande Gudens församling!

Frågan är vilken bild som synliggörs i församlingen. Vad ser man? Vad hör man? Vad upplever man? Det finns ett sätt. I 1 Kor. 4 talas om att förvandlas till likhet med Hans bild genom hans ande. Denna förvandling måste äga rum så att vi inte utstrålar och predikar oss själva, utan det människor ska se och höra är inte i första hand vad du och jag förmår, vill, kan, tänker eller menar; vad vi har för uppfattning om saker och ting, utan församlingen ska synliggöra Kristus. Församlingen ska uttrycka den osynlige Gudens bild på jorden.

In i detta församlingsarbete kommer man inte hur som helst. Man kommer som en Stefanus, släpande genom stoftet. Kliv ner från din höga piedestal, så kommer du dit du hör hemma. Så får vi känna att vi är bröder bland bröder; syskon bland syskon. Vi upplever då att vi är i desperat behov av varandra. Är väl hela församlingen ett öga? Är hela församlingen ett öra? Kan vi säga till någon lem: vi behöver dig inte? Så undervisar Paulus i 1 Kor. 12. Nej, var och en är betydelsefull, vi behöver varandra och har omsorg om varandra så vi kan synliggöra Jesus i tiden. ■



Paulus Eliasson

När bibeln presenterar människan, så görs det sällan med fokus på fysiska eller själsliga förmågor. Sådant som vi räknar som vitalt, ser Gud bort ifrån. Istället presenterar bibeln människor som står med sina liv i egna händer, och vad de sedan gör med det val som de ställs inför.

Låt oss gå tillbaka i tiden, ca 3 400 år. Platsen är Sinai öken, nedanför berget med samma namn. Där har ett folk samlat sig. Bibeln vet att berätta att de för inte så många år sedan var ett folk i slaveri i Egypten, men att de nu smakat både det söta och det sura i en nyförvärvad frihet. I ett tält, för sådana var uppresta på hela det stora området, sitter en grupp människor och samtalar. Det är förnämligt folk, lärda och högt ansedda. Det märks på stilen, klädseln – och hur åhörarna lyssnar till varje ord de yttrar. I centrum för församlingen är tre personer: Datan, Abiram och Kora. Kora är den som varit initiativtagare för detta möte, och det är i hans regi det hela styrs.

Men det är inte uppbyggliga ting man diskuterar i tältet denna kväll. Det är tankar om missnöje och uppror. Missnöje med att man inte står så högt upp som man kunde. Uppror mot den mannen – Mose – som visst menade sig vara något stort och högt.

Koras söner

”Som hjorten trängtar efter vattenbäckar, så längtar min själ efter dig, o Gud. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden.

Vad man missade på vägen, var att det som grodde i deras hjärtan inte var något annat än ett uppror emot Gud. En ovilja att lyda, att gå Guds väg. Sedan ormens listiga ”Skulle väl Gud hava sagt?” intill vår tids humanism och ateism har inte denna upproriskhet varit svårfunnen. Vi bär alla på den.

Och när uppgörelsen kommer, så ropar gudsmannen Mose att de som vill bevara sitt liv, måste dra sig bort från platsen kring Datan, Abiram, Kora och deras anhängare. Och det står i bibeln att Datan och Abiram ställde sig med sina familjer framför sina tält.

Men, så sker någonting. Om Koras familj nämns ingenting. Kora står där ensam i sitt uppror, och hans son, Ebjasaf, har valt en annan väg. Kanske hade han tröttnat på hatet, upprорот, självskheten. Kanske det redan grodde en bön i hans hjärta, som bibeln säger att Koras söner nedtecknat:

-Som hjorten trängtar efter vattenbäckar, så längtar min själ efter dig, o Gud. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden. (Ps 42:2-3)

Någon gång klarnade det för Ebjasaf vart skeppet var på väg. Att gudsfrånvändhet inte var svaret. Och när Mose ger sin kallelse, så väljer han Guds sida, och får se allt det som han en gång höll kärt, alla de han en gång aktade – försvinna i döden. Ty, säger bibeln, jorden öppnade sig och uppslukade Kora. Men

en son räddade sig, för att han ville en förändring.

Och i Koras släktled, som man kan läsa i 2 Krönikerboken, sägs att Ebjasafs ättlingar väljer en annan väg än sin förfader. De blir sångare och profeter i Guds tempel. Kung David väljer ut dem till tempelsångare, och inte mindre än sex underbara psalmer bär Koras söners namn.

För den moderna människan, med hela sitt sociala nätverk, sin ekonomiska trygghet och sitt filosofiska skrytbygge, är det svårt att förstå Ebjasaf. Varför välja bort allt det han hade, för att vandra med ett fattigt folk i en öken? Men för den som står med livet i sin hand, och förstår varthän det går, så är valet enkelt. Koras söner lär oss om människorna att:

-De litar på sina ägodelar och berömmar sig av sin stora rikedom. Men sin broder kan ingen friköpa, eller ge Gud lösepenning för honom. För dyr är lösen för hans själ och kan ej betalas till evig tid, så att han skulle få leva för alltid och inte se förgångelsen. (Ps. 49:7-10)

Det är just det som är problemet. Vad är vinsten, om ingen kan friköpa mig från synden? Ingen människa är mäktig att lyfta sig själv eller någon annan i kragen, så att man får hopp om evigheten. Men om Gud heter det i samma psalm:

-Men Gud skall friköpa min själ från dödsrikets våld, han skall ta emot mig. (v. 16)
Bär du på uppror? Ser du att ditt liv

bara lett dig längre och längre bort från Gud och hans tanke med dig? Du står ändå med valet i din hand. Valet att antingen låta ditt liv bli en vandring emot dom och död – eller en möjlighet att börja på något nytt. Möjligheten att få en ny sång i hjärtat, och en gryende morgondag att se fram emot. Som för Ebjasaf, så är det upp till dig. Valet kommer du inte undan, men Gud kallar dig. Gud vill förändring. Gud vill att ditt liv ska få en mening och ett mål. Idag ropar han ut: Har du tröttnat på livet? Tröttnat på livet under solen – fyllt av bekymmer, plågor och besvär? Är det din bön: Gud, jag vill förändring. Jag vill inte vandra som jag vandrat förut.

Det gäller för dig som inte tagit emot Jesus förut. Men det gäller också för dig som valt Jesus, men som känner att tillvaron gått i stå, och inget fruktbart sker. Kanske det är dina prioriteringar som står i vägen för ett rikt Kristusliv. Kanske det också borde vara din bön, att Gud ska få förvandla och skapa något nytt.

Du kan få manifestera liv och nåd i ditt liv. Valet är i din hand, idag. Han kan skapa nytt liv, nya förutsättningar. Koras söner får ytterligare ge dig sitt vittnesbörd:

-Ty sådan är Gud, vår Gud, alltid och för evigt. Han skall leda oss bort om döden. (Ps 48:15) ■

Förvirrande och motsägelsefull världsekumenik



Stig Andreasson

Den 13 juni i år reste den kenyanske generalsekreteraren i Kyrkornas Världsråd, metodistpastor **Dr Samuel Kobia**, till Rom för att gästa "den eviga staden" under tre dagar. Besöket innefattade bl.a. ett möte i Vatikanpalatset med ingen mindre än den nyblivne påven **Benedictus XVI**. Pressen kunde förmedla bilder av en leende generalsekreterare och en påve som visar upp världens blidaste ansikte i det han ger besökaren en varm handtryckning. Båda kyrkoledarna underströk sin vilja att oförtrutet verka för de kristnas enhet. Mötet mellan dem anses vara ett viktigt steg på vägen mot detta mål. Sekreteraren i Kyrkornas Världsråd representerar 300 olika kyrkosamfund från de flesta av jordens länder. Den romersk-katolska kyrkan är inte medlem av Världsrådet, men påven representerar omkring en miljard katoliker i hela världen. Den hjärtliga tonen som präglade de båda ledarnas möte ger lätt intryck av att föreningen av alla kristna kyrkor i en enda stor Världskyrka är nära förestående. Så tänker nog folk i allmänhet. Men vad är det egentligen som sker bakom kulisserna? Och vad är sanningen om denna till synes så hjärtliga och vidsynta världsekumenik?

Påvens syn på icke katolska kyrkor

Den nybakade påven var som bekant tidigare känd under namnet Kardinal Josef Ratzinger och spelade då en viktig roll som övervakare av den katolska läran. Han skrev då det uppmärksammade dokumentet "Dominus Iesus", som säger att "icke katolska och ortodoxa kyrkobilddningar är inte kyrkor i egentlig betydelse." Generalsekreteraren i Kyrkornas Världsråd kände naturligtvis till detta dokument men deklarerade att han inte ville återuppliva den smärta som ovannämnda uttalande hade förorsakat inom flera olika kyrkosamfund. "Det är bäst att vi bara lämnar detta bakom oss," menade han.

Men liknar inte detta strutsens handlingssätt då han sticker huvudet i sanden för att slippa se verkligheten? Kardinal Ratzinger sade också en del andra för världsekumeniken chockerande saker innan han blev vald till påve. I ett brev till ett internationellt biskopsmöte skrev han att den romersk-katolska kyrkan är moder till alla kristna kyrkor i världen och han bad därför biskoparna upphöra med att omtala ortodoxa, anglikanska och protestantiska kyrkor som "systerkyrkor."

Märkligt nog är det idag många protestanter och även frikyrkliga som gärna betraktar Påvekyrkan som en kristen systerkyrka. De tycks inte ha klart för sig att den som starkast protesterar mot ett sådant talesätt är den katolska kyrkan själv. Hon vill absolut inte bli betraktad som en

systerkyrka bland andra kristna kyrkor. Nej, hon – och bara hon – är värdig att betraktas som Moderkyrkan.

Ibland verkar det som om kardinal Ratzinger, alias påve Benedictus XVI, menar att den östliga, ortodoxa kyrkan står något närmare den fulla sanningen än protestanterna eftersom de har bevarat den apostoliska successionen (Oavbruten biskoplig handpåläggning helt fram till vår tid). Han säger också följande: "Kristenheten bör inte betraktas som en samling olika kyrkosamfund. Kristi kyrka existerar idag och utgör inte ett framtida mål som alla samfund bör sträva emot". Vad betyder ett sådant yttrande? Helt enkelt att en enad och sann, apostolisk och universell kyrka redan finns. Var finns den? Naturligtvis överallt i världen, men den styrs och leds av påven i Rom, som anses vara aposteln Petrus legitime efterföljare. Andra kyrkosamfunds enhetssträvanden är alltså ett helt onödigt försök att åstadkomma en kyrklig enhet som redan finns! Därmed står det klart att enligt officiell katolsk uppfattning kan ekumeniken bara ha ett mål, nämligen att alla andra kyrkor återvänder till Moderkyrkan i Rom.

Den enda sanna och saliggörande kyrkan

Ända fram till andra Vatikankonsiliet på 1960-talet är Påvekyrkans historia full med dokument och uttalanden, som säger att bara romerska katoliker kan bli frälsta och uppnå evig salighet. Denna extremt exklusiva hållning framhövdes starkt i

det bevingade uttrycket: *"Extra ecclesiam nulla salus"* (Utanför kyrkan ingen frälsning). Vi kan här bara ta med några få av Påvekyrkans officiella uttalanden om just detta.

År 1302 uttalade påve **Bonifacius VIII** att ingen kan bli frälst utan att vara påven underdånig.

Kyrkomötet i Trent bannlyste alla som var oeniga i någon detalj av den katolska läran. Bannlysning är detsamma som att drabbas av evig fördömmelse.

Så sent som 1849 och 1863 sade påve **Pius IX** att ingen kan bli frälst utanför den katolska kyrkan.

Dessa påvliga uttalanden kan i princip inte återkallas på grund av ofelbarhetsdogmen. Påvarna anses ofelbara i alla frågor som rör lära och moral. Och här gäller det den viktigaste av alla frågor, nämligen frågan om hur man uppnår frälsning och evig salighet.

Förändrad inställning?

Efter andra Vatikankonsiliet förändras plötsligt den exklusiva tonen. Ett mycket mer tolerant och vidsynt budskap ljuder numera i Vatikanens media. Den katolska kyrkan vill inte längre exkludera andra kyrkor men hellre inkludera dem, vilket då öppnar för en slags religiös pluralism. Fyndiga teologer och apologeter försöker bevisa att kyrkan egentligen aldrig har förändrat sin hållning men bara förtydligat sin position. De säger ungefär så här:

-Kyrkan har alltid lärt att frälsningen kommer från Kristus genom den katolska kyrkan. Att kyrkan är oumbärlig har Kristus själv bekräftat genom att göra dopet till den port genom vilken man kommer in i kyrkan. Den som har kännedom om den sanna kyrkan men vägrar att gå in i den eller förbli i den kan inte bli frälst. Det var detta katolska teologer menade då de präglade uttrycket: "Utanför kyrkan ingen frälsning." Fördömmelsen gäller inte dem som på grund av okunnighet står utanför den katolska kyrkan.

Vidare säger katolska dogmatiker att även om den katolska kyrkan är ensam om att äga den fulla sanningen samt förfoga över alla frälsningsmedlen, så har dock andra kyrkor viktiga fragment av sanningen och vissa värdefulla sakrament. Ibland går man till och med så långt att man betraktar alla som är döpta inom andra kyrkosamfund som indirekt tillhörande "Kristi mystiska kropp" (Den sanna kyrkan, d.v.s. den katolska).

Roms kyrka har på senare tid också

infört en del reformer, som kan ge den ytlige betraktaren intryck av att kyrkan faktiskt har förändrat sig. Prästen vänder inte längre ryggen utan ansiktet mot församlingen under mässan. Denna läses numera på folkets språk och inte som förr på latin. Statyer är mindre förekommande nu än tidigare. Lagarna om fasta och yttre beteende har blivit mjukare. Idag kan katolikerna äta kött även på freda-



År 1302 uttalade påve Bonifacius VIII att ingen kan bli frälst utan att vara påven underdånig.

gar, vilket var otänkbart bara för några år sedan. En mycket viktig förändring är att protestanterna numera kallas "av-söndrade eller separerade bröder" istället för som tidigare "kättare, schismatiker och villoandar". Påve **Johannes XXIII** sade vid ett tillfälle att förr bekämpade kyrkan villfarelsen med stor stränghet. Idag anses det lämpligare att göra det genom lärodebatter. Detta kan uppfattas som ett försiktigt erkännande av att det kanske inte var så lyckligt att bränna så många kättare på bål. Man borde hellre ha överbevisat dem om sanningen genom undervisning. Istället för att bruka våld borde kyrkan ha kämpat med andliga vapen.

Den nyss avlidne påven **Johannes Paulus II** var möjligen den minst exkluderande och mest inkluderande påve som någonsin levat. Han räckte ut en broderlig hand, inte bara till andra kristna kyrkor, utan också till judar, muslimer och representanter för främmande religioner. Han blev mycket populär på grund av detta. I vår moderna tid bör väl religionskrigens tid vara förbi! Och många människor menar idag att alla religioner är lika bra, bara man praktiserar dem ärligt och uppriktigt. Konservativa katoliker befarade emellertid att påven höll på att hamna i ren synkretism (religionsblandning).

En sak är säker. I vår tid har den katolska kyrkan en annan taktik och en ny strategi i jämförelse med tider som gått. Men trots att de katolska apologeterna verkligen gör stora ansträngningar för att bevisa att det hela egentligen rör sig om ett förtydligande av kyrkans hållning och en anpassning till en ny tid, så är det svårt att inte se motsägelser mellan denna nya taktik och kyrkans tidigare hållningar. I Sverige ger en extremt konservativ katolsk riktning ut en tidskrift som heter "Adoremus". Den publicerade nyligen en lista på 101 uttalanden av påve Johannes Paulus II som direkt motsäger vad andra påvar har sagt under historiens gång. För en vanlig läsare som tittar igenom den långa listan blir det verkligen svårt att omtolka dessa uppenbara motsägelser till att bara uttrycka förtydligande och anpassning.

Hur skall vi bedöma denna nya och moderna katolicism? Den är helt enkelt falsk och förrädisk, dubbelbottnad och konstgjord. Det var detta som **Frederic Hoffet** kallade "Den katolska tvetydigheten". I boken med samma namn talar han om kyrkans två ansikten, det hårda, intoleranta versus det blida och vänliga. Att båda ansiktena är lika verkliga finns det många exempel på. För en tid sedan uttryckte några katolska prelater sin oro över att de evangeliska protestanterna i Latinamerika hade ökat från 50.000 till 70 millioner under det senaste seklet. Dessa samfund betecknades som sekter och skadliga trosriktningar. Kyrkan måste därför göra allt som stod i hennes makt för att förhindra att hennes söner och döttrar skulle ta fel när det gäller den frigörande sanningen, hette det i de oroliga prelaternas uttalande.

Separerade bröder blir plötsligt skadliga trosriktningar? Det är tydligt att den

katolska kyrkan kan sätta mycket olika etiketter på icke-katolska kyrkor, beroende på var i världen de befinner sig och hur stor makt påvekyrkan har just där. Den katolska ekumeniken och kyrkopolitiken liknar därför mest av allt ett försåtligt nät, där maskorna består av falskhet, hyckleri och finurliga ordklyverier. Har det skett någon väsentlig förändring av påvekyrkans natur? Knappast. Kardinal **Beas** starka ord om att de katolska dogmerna måste bevaras oförändrade står alltså vid makt.

Världsekumeniken kommer inte leda till någon sann kristen enhet

Den katolska enhetstanken är mycket enkel att förstå. Den innebär helt enkelt att alla kristna samfund måste godta påvens krav på universellt ledarskap över hela kristenheten. Först då kan den katolska enhetsmodellen bli ett faktum. Den dag samtliga trossamfund accepterar den katolska trosläran, då förenas de alla under påvens paraply.

Den enhet som Kyrkornas Världsråd står för är inte mycket bättre. Rådet omfattar visserligen kyrkor som teoretiskt bekänner sig tro på Jesu gudom och frälsargärning. Men denna beaktelse kan tolkas på det sätt som varje kyrkosamfund finner för gott. Därför kan även ultraliberala kyrkor, som i praktiken förkastar det mesta av Bibelns evangelium, mycket väl stå som medlemmar.

Bland vår tids katoliker och protestanter, anglikaner och ortodoxa har många en dröm och förhoppning om att alla kristna kyrkor en dag skall kunna förenas i en enda stor enhetskyrka. Hur tänker man sig att det ska gå till? Jo, om vi alla erkänner de fel vi har begått under historiens gång, framför allt det stora felet att vi varit splittrade och bekämpat varandra, då kan vi mötas som bröder. Accepterar vi varandra som kristna bröder, trots våra olikheter, kan vi försonas med varandra och förenas i en och samma kyrka.

Detta är utan tvekan en from och ärlig önskan hos många. Men den verkar föga realistisk i dagens läge. Ett exempel på detta är vad som skett och sker med det så omtalade ekumeniska klostret i Taizé. Hela världen drabbades av stor bestörtning då det blev känt att en av klostrets grundläggare, den 90-årige **Roger Schutz**, blivit brutalt mördad av en sinnessjuk person mitt under en guds-

tjänst. Det var redan på 1940-talet som kommuniteten i Taizé blev till. Förutom Roger Schutz var också **Max Thurian** med vid starten. Båda var präster i den reformerta kyrkan och hade således en protestantisk teologi i bagaget, men båda var också starkt påverkade av katolskt tänkande redan från början. De hade



1849 och 1863 sade påve Pius IX att ingen kan bli frälst utanför den katolska kyrkan.

också ett brinnande ekumeniskt ideal. Taizé blev ett reformert kloster med starka inslag av katolskt fromhetsliv. Båda grundläggarna hade i många år ett gott förhållande till påven och den katolska kyrkan och deltog båda som observatörer under andra Vatikankonsiliet, men också i officiella samtal med katolska teologer. Max Thurian tycks ha varit den flitigaste skribenten av de två. Han skrev en rad böcker i teologiska ämnen. En känd evangelisk teolog karakteriserade honom med följande ord: "Han är inte katolik

till hundra procent men inte heller en autentisk protestant." Han var alltså något mitt emellan eller både ock. År 1987 blev emellertid Max Thurian prästvigd i den katolska kyrkan. Han konverterade alltså till "moderkyrkan". Men i konservativa katolska kretsar ifrågasatte man hans "omvändelse." Han dog 1996 vid 75 års ålder. Av sina protestantiska bröder betraktad som en icke tvättakta protestant. Av sina katolska bröder misstänkt för att ha konverterat till Rom utan att helt avsäga sig sin protestantism. Det fanns alltför mycket i hans böcker som inte tillfredställde konservativa katoliker. Enligt Max Thurian tillhör både katoliker och protestanter egentligen samma kyrka. De kunde försonas utan att kräva att motparten måste avsäga sig hela sitt andliga arv och ursprung. Han ville vid sitt inträde i Moderkyrkan ta med sig det bästa av sin protestantism. Han menade att reformationstidens debatt om mässoffret hörde en förgången tid till. Idag kunde man hitta nya formuleringar som alla kunde godkänna.

En del av detta blev för mycket för konservativa katoliker. Taizé förkunnar villfarelse om kyrkans enhet, utropade de. Är det ekumenernas Superkyrka som nu ska betraktas som den universella kyrkan istället för den katolska? Alla vet ju att debatten om mässoffret var ett häftigt kätterskt och protestantiskt angrepp på katolsk lära. På kyrkomötet i Trent ingrep Kyrkan högtidligt och ofelbart mot detta protestantiska kätteri! Nej, Max Thurian är farlig för han avsvor sig inte *all* sin protestantism innan han blev prästvigd i katolska kyrkan.

Roger Schutz, som nu dog under så tragiska omständigheter, har ofta blivit framställd som en säregen protestant som kunde ha så goda förbindelser med Rom. Men hur mycket protestant var han egentligen? I ett av sina sista brev till påven skrev han: "Helige Fader, vi vill vandra vidare tillsammans med Er." Vid påvens begravning i våras mottog han nattvarden av ingen mindre än Kardinal Ratzinger, den nuvarande påven. I princip kan inga protestanter delta i en katolsk nattvardsgudstjänst. På grund av sin höga ålder hade Roger Schutz redan utsett sin efterträdare. Valet föll på en tysk katolik. Resultatet av Taizébrödernas ekumeniska enhetskamp blir då till slut att det hela bara blir mer och mer helkatolskt, givetvis under ekumenisk fennissa, och att protestanterna proteste-

rar allt mindre mot Påvens villfarelser.

Ändå kanske Taizés öde på ett vis är profetiskt. Det finns redan en katolsk liberalism, som vi här inte kan gå in på. Men blir den starkare kan den konturlösa, kompromissande Superkyrkan snart bli en verklighet. Förstår vi Bibeln rätt skall en sådan religiös världsenshet uppstå i de yttersta dagarna. Men just nu vill jag hellre visa på någonting bättre.

En bättre väg till enhet och gemenskap

Världsekumeniken är verkligen full av motsägelser och naiva förhoppningar. Mest av allt påminner den om den oreda, villervalla och förvirring som uppstod efter språkförbistringen vid Babels torn. Lyckligtvis har vi Guds Ord som kan ge oss ljus och vägledning. Och vänder vi oss till Bibeln, så ser vi klart att Guds sanna församling på jorden inte alls är identisk med någon slags organiserad

sammanslagning av alla kyrkosamfund. Guds församling är en helig organism, en andlig kropp vars huvud är Jesus själv. Vi blir inlemmade i denna Kristi kropp då vi tar emot den frälsning som Jesus vunnit åt oss och som Han av nåd erbjuder oss. Detta sker inte genom några sakramentala handlingar, utförda av människor, utan genom personlig tillit och överlåtelse till Jesus Kristus. Gud använder människor till att förkunna frälsningens evangelium. Men det är bara Herren själv som utför det frälsande undret. "Herren ökade församlingen var dag med dem som läto sig frälsas," säger Herrens Ord.

Frälsningen innebär en ny födelse och ett nytt liv. Detta liv ger oss en ny kärlek och för oss in i en ny gemenskap. "Vi vet att vi har övergått från döden till livet, ty vi älskar bröderna," skriver Johannes. Denna kärlekens gemenskap går tvärs över alla samfundsmurar och partigränser. Jesu frälsarfamn står öppen för alla

som vill komma till Honom, oberoende av vilka religiösa etiketter de eventuellt har. Och får Han sin väg med oss leder Han oss in i en församlingsgemenskap med människor som har samma tro på evangelium och som därigenom blivit pånyttfödda Guds barn. I denna Guds brokiga barnaskara finns det stora olikheter i kunskap, andlig växt och utveckling. Men alla som tillhör den har en ting gemensamt, de har fått del av det nya livet i Kristus. De upplever både den katolska kyrkans pretentiösa lydnadskrav och Kyrkornas Världsråds diffusa enhetsideal som något främmande. Det är denna skara som i Bibeln kallas "bruden", och som Herren själv en dag skall hämta hem till den himmelska bröllopssalen. Gå inte längre vilse i världsekumenikens labyrinter. De leder ingenstans. Men se till att du får del i trons nya liv. Då skall också du få följa med då Herren hämtar hem sitt återlösta folk. ■

Nytt skolår för barnen i Palave



Comunidad Maranata i Dominikanska Republiken fortsätter detta läsår med undervisning för de allra fattigaste barnen i Palave, en förort till huvudstaden Santo Domingo. Ovan ses barnen, tillsammans med lärarna Veronica och María, samt medhjälparen Ilenia (vilande på pelaren) samlade framför skolhuset som församlingen hyr för ändamålet. Till vänster får Santo, en flicka från Haiti, hjälp av Veronica med att hålla pennan rätt i hand.

Kom ihåg att be för missionsarbetet! Och titta in på spanska hemsidan:

www.maranata.se/do

Bibelmånad på Bällesta!

8 okt-6 nov

Än ett år inbjuder vi till fyra veckor med bibelstudiet i centrum. Det kommer också bli en hel del väckelsemöten, evangelisation och praktiska göromål.

Inga avgifter – allt finansieras genom frivilliga offer.

Ring eller e-posta för mer information och anmälan.



Medverkande lärare: Berno Vidén, Robin Widén, Tage Johansson, Hans Lindelöw, B. V. Henry (ej på bild), Kjell Roos, Doris Diaz (Dominikanska Rep.) m.fl.

Bibelstudier FÖRSAMLINGEN

I historia, nutid
och profetia

I denna bibelstudieserie utgår **Jan Egil Hafsahl** från sändebreven i Uppenbarelseboken kap. 2 och 3, och vad dessa församlingar har att säga till oss idag. Serien är i sju delar (8 kassetter).



Hela Serien: 140:-

Maranataförsamlingens i Stockholm ordinarie mötestider:

Tisd 12 Bibelstudium
Tisd 19 Bibelstudium
Lörd 19 Troendemöte
Sönd 11 Förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte
Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

Se talare och eventuella ändringar
i Dagens Nyheters predikoturer på
lördagar, eller www.maranata.se

Adress: Se kontaktrutan

Kassetter från Sommarkonferensen

□ 16/7 Lø 19 Inledningsmöte Tage Johansson, Jan-Egil Hafsahl m.fl.

□ 17/7 Sö 11 Jan-Egil Hafsahl

"Guds frälsningsplan"

□ 15 Missionen i Rumänien

□ 19 Väckelsemöte! Berno Vidén

□ 18/7 Må 11 Hans Lindelöw

"Lärjungen och mästaren"

□ 15 Tage Johansson "Församlingens upprättelse enligt mönsterbilden"

□ 19 Väckelsemöte! Igor Serov, Paulus Eliasson m.fl.

□ 19/7 Ti 11 Robin Widén "Barmhärtighet ifrån Gud"

□ 15 Paulus Eliasson "Frimodighet att säga allt!"

□ 19 Väckelsemöte! Kjell Roos

□ 20/7 On 11 Berno Vidén "Lots och Abrahams val"

□ 15 Missionen i Litauen

□ 19 Väckelsemöte! Emanuel Johansson & Zenonas Vaitkeviciu

□ 21/7 To 11 Stig Andreasson "Katholicismen i bibelns ljus"

□ 15 Stig Andreasson

□ 19 Väckelsemöte! Hans Lindelöw m.fl.

□ 22/7 Fr 11 B. V. Henry "Omvänd eder! Om inte..." (Upp 2-3)

□ 15 Missionen i Dominikanska Republiken

□ 19 Väckelsemöte! Kjell Roos

□ 23/7 Lø 11 Hans Lindelöw "Naaman, Job & Cornelius"

□ 15 B. V. Henry Missionen i arabvärlden

□ 19 Väckelsemöte! Stig Andreasson, vänner från Pilgrimsfolket m.fl.

□ 24/7 Sö 11 B. V. Henry

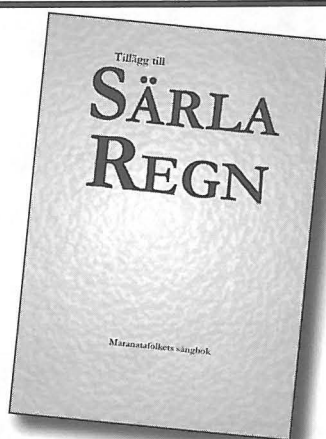
□ 15 Missionsmöte: "Gån förden skull ut i hela världen!"

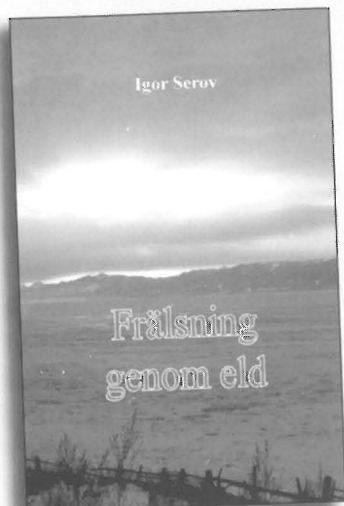
□ 19 Finalmöte! Tage Johansson m.fl.

Pris: 20:-/kassett

Nytt sånghäfte!

Till sommarkonferensen i år gjordes ett nytt sånghäfte med 345 sånger som inte finns i SärlaRegn. Häftet har 76 sidor, och kan beställas för endast 20:-





Frälsning genom eld

Igor Serov levde ett liv som var på väg utför tillvarons stup. Men genom enkla vittnesbörd började Gud tala till honom, till en förändring.

Denna bok har tidigare givits ut på ryska och litauiska, och har blivit väldigt väl mottagen bl.a. på fängelser i Litauen, Igors tidigare hemvist under perioder. Flera har tagit emot Gud till frälsning genom detta vittnesbörd.

74 sidor, mjukt band. 39:-

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte annat anges, utgivna på BMC-förlag. Mer information finns på hemsidan.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Stig Andreasson:

- ☐ Nya trender och gamla stigar (49:-)
- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-) (Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns också på norska)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem Moseböckerna (6 delar, 700:-) (båda: Timoteus förlag)

Igor Serov:

- ☐ Frälsning genom eld (Finns också på ryska & litauiska)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frälst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja! Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöw
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.

Musikkassetter 30:-/st
Musik-CD 90:-/st

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Kontakt

Besöksadress: Bällsta Missions-Center, Bällstav. 100, Bromma, Stockholm. (Kommunala färdmedel: Buss 112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83 **Fax:** 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

OBS! Alla priser är exklusive porto.



Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Bo bra och ät gott i kristen miljö!

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

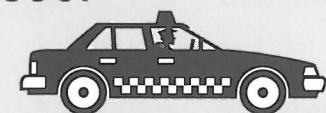
Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-Sthlm
390:-



08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...



Vem är Jesus?

Text: Igor Serov

Vem har skapat universum och oss? Vem är ALLTETS skapare? Vem är denne Guds Son, Jesus Kristus och varför kom Han i människogestalt?

Det finns en mängd av frågor som människan, som skapats tänkande enligt sin natur, måste ställa sig i sökandet efter sanningen. Men fåfänglighet, det är en farlig jakt för människan, som inte lämnar henne ro att tänka på dessa frågor, som är viktiga för henne. Därför är alla bekymrade för sina världsliga affärer och problem, och ibland tröstar man sig med, att det är möjligt senare, i framtiden, att finna utrymme för både Gud och tankar på evigheten, men inte nu, inte nu... Till sådana personers stora besvikelse måste vi säga att ingen, utan undantag, vet något om när dödens dag drabbar oss, och ännu mindre har vi makt däröver. Därför kan ingen vara säker på, att han inte imorgon kommer få smaka en sådan fasansfull lott som döden.

Det finns många hemiska exempel, sådana, som t.ex. terrorattacken i

New York, som tog tusentals liv, det som skedde i teatern i Moskva på Dubrovka, i tunnelbanan där, m.fl. Alla dessa omkomna människor var övertygade om sin säkerhet, som staten skulle svara för, och de var inte beredda att dö, i alla fall inte just då. Det är nödvändigt att veta, att ångerns möjlighet bara finns under en människas livstid, och inte efter döden, eftersom vi kommer att dömas för det vi gjorde i livet, och inte efter. Och det är inte rätt att trösta sig med, att på grund av någon medlare som hittats på av katolska eller ortodoxa kyrkan, det kan vara Maria eller Nikolaj-Ugodnik, ska man kunna undkomma domen eller förmildra straffet för de gjorda synderna.

Guds Rike är inte människoriket, där synden härskar: mutor, ondska, vänskapskorruption, "nödvändiga kontakter", hyckleri och annat. I Guds Rike finns ingen synd. För Herren är *helig*! Han är *sanningen* och *kärleken*! Amen.

Ur boken "Frälsning genom eld"
(se annons s. 31)